د

ژوند

ترخې او خوږې

بلقيس محبوبي حقيق

بسم الله الرحمن الرحیم

د ژوند ترخې او خوږې

شاعره: **بلقیس محبوبي حقیق**

چاپکال: **۱۳۹۵ل/ ۲۰۱٦ز**

چاپ وار: **لومړی**

کمپوز: عبد الله «شاهي»

پښتي ډیزاین: **فیاض حمید**

خپرندوی: **د افغانستان ملي تحریک فرهنګي څانګه**

د خپرونو لړ: (۱۲۳)

چاپشمېر: **۱۰۰۰ ټوکه**

اهداء:

زه دا شعري ټولګه خپل دردېدلي،
ځورېدلي او ځورېدلي اولس ته وړاندې کوم.

زه د هېواد د نامتو شاعر، ليکوال او ادبي شخصيت
نجيب الله منلي صاحب نه ډېره مننه کوم
چې زما پر شعري ټولګه يې د خپل
علمي نظر څرګندونه کړې ده
او ماته يې وياړ راوبخښی.

د تحریک یادښت

د افغانستان ملي تحریک د (۱۳۹۳ ل) کال په پیل کې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه کړې وه چې د دې کال په بهیر کې به (شل عنوانونه) بېلا بېل دیني، علمي، ادبي او ټولنیز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې کوي. ملي تحریک دا ژمنه د یاد کال د کب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د یوې پرتمینې غونډې په ترڅ کې یې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې کړل. ملي تحریک په یاده غونډه کې ژمنه وکړه چې د (۱۳۹۴ ل) کال په اوږدو کې به انشاء الله د خدای (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې کوي. ملي تحریک خپله ژمنه پوره کړه او د یاد کال ترپایه یې ان (۱۰۲) عنوانه کتابونه چاپ کړل. تحریک اوس غـواړي خپل فرهنګي کار ته دوام ورکړي او دا اثر چې اوس ستاسو په لاس کـې دی، د همدې فرهنګي اثارو د لړۍ له جملې څخه دی، چې د چاپ جامــه اغوندي. ملي تحریک هیله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته کړي. ملي تحریک له ټولو هغو لیکوالـو، ژبـاړونکو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندویانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهیر کې یې یو بل سره مرســته او ملګرتیـا کــړې او دا فرهنګي بهیر یې بریالی کړی، د زړه له کومې مننه کوي او کور وداني ورته وایي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازۍ په هیله

د افغانستان ملي تحریک فرهنګي څانګه

پېژندګلوي

زما نوم بلقیس او د پلار نوم مې محمد محبوب خان دی.
پلارنی ټاټوبی مې د کندهار ولایت او ملیت مې پښتون دی.
زما خدای بخښلي پلار د خپل ژوند زیاته برخه د رسمي ماموریتونو په جریان کې د هېواد په نورو ولایاتو کې تېره کړې ده، چې زه هم د پلار د ماموریت په دوره کې د بلخ په لرغوني ولایت کې دنیا ته راغلم.
زه څلور کلنه وم چې پلار مې خپل اصلي ټاټوبي یعنې د کندهار ولایت ته راغی او زه هم هلته لویه سوم.
ما له پخوا نه له شعر او شاعرۍ سره ډېره مینه درلوده، زما مرحوم ورور محمد ظاهر محبوبي به ماته د لوستلو لپاره خپل او د هېواد د نورو شاعرانو شعرونه راکول او خپله ادبي تنده مې

پرې ماتوله. تر څو چې ورو ورو په ما کې هم څه نا څه د شعر ویلو یعنې شعر جوړولو قدرت پیدا سو او کولای مې سوای چې د خپل زړه دردونه، آوازونه د قلم په ژبه بیان کړم.

زما لومړنۍ شعري ټولګه په کال (۱۳۷۶ هـ-ش) کې له چاپ نه راووتله.

زما لومړۍ شعري ټولګه (د زړه آوازونه) نومېږي چې زما په شخصي لګښت چاپ سوه، چې زه په دې مورد کې د محترمو دوستانو د مرستو مننداویه یم.

زما همدا شعري ټولګه(د ژوند ترخې او خوږې) تر عنوان لاندې چې ستاسې په لاسونو کې ده، کېدی شي ځینې نیمګړتیاوط ولري، نو ستاسې قدرمنو لوستونکو څخه هیله کوم چې زما نیمګړتیاوې وبخښي. ما د شعر د لیکلو له شروع نه بیا تر اوسه له مطبوعاتو او ادبي غونډو سره د خپلې همکاریو لړۍ ساتلې ده.

ما په (۱۳۵۹ هـ-ش) کال له دیپلوم انجینر عبدالمنان حقیق سره واده وکړ او د واده ثمر مې درې اولادونه دي.

احساس او احساسات

دغـه مجموعـه چـې پـه لاس کـې مـو ده، لـه ښـکلو مورنیـو احساساتو را پنځېدلې ده.

یوه مور خپل ماشوم ته د مینې اظهار کوي او د یوې بلې مور وطن، مینه ورزده‌کوي، عجیب پارادوکس دی. مور نه غـواړي چې پچې تـه یې زحمـت ورسـېږي د ماشـوم پـه پښـه کې یـو کوچنی اغزی د مور پر زړه د خنجر گوزار دی.

نو دا بله مور وطن بیا پالل غواړي او پالل یې قربـاني غـواړي، شاعره مور بیا خپل بچی دغه قربانۍ ته هڅوي.

احساسات او عواطف د هنري تولید ضروري تـوکی دي او دا ضروري توکي په دې مجموعه کې شته.

نـو ځکـه پـه زغـرده ویـلای شـم چـې دا شـعرونه بـه خپـل لوستونکي او مینه وال ولري.

خو یوازې د مینه والو درلودل د سترو هنري تخلیقاتو لپاره کافي نه دي.

ددې لپاره چې یو هنري اثر د پنځوونکو او مخاطب د دوه په دوه له محدودې راووځي او دا هنري اثر هم لېرې ولاړ شي او هم تر ډېره پاتې شي، لازمه ده چې پنځوونکی په شعوري ډول خپل احساسات او عواطف سره راټول کړي، فکر پرې وکړي، له انفعالي حالت نه یې راوباسي او په یو رښتیني جهان بدلوونکې وسلې یې بدل کړي.

دلته دي چې احساسات سره یو ځای کېږي او یو احساس جوړوي چې بیا دغه احساس د هنري اثر په بڼه تنظیمېږي، مخاطب ته رسېږي، مخاطب یې په لاشعوري ډول خپلوي، خو په شعوري ډول یې تحلیلوي بېرته ترې احساسات او عواطف جوړوي.

د انفعالي احساساتو مستقیم مخاطب له اثره ځکه خوند اخلي چې پکې د خپلو احساساتو انعکاسي وینې خو له اثر سره د مینې کولو فرصت لاس ته نه ورځي.

له یو لنډ مهالي تاثیر وروسته یې فکر بل خوا اوړي. برعکس کله چې هنرمند خپل احساسات کنټرول کړي، پخوالي ته یې پرېږدي، صیقل یې کړي نو بیا په لومړي سر کې مخاطب ته د ښکلا احساس ورکوي. بیا ورو ورو دغه احساس د مخاطب په لا شعور کې تجزیه کېږي، په نویو داسې احساساتو بدلېږي چې

مخاطب يې خپل ګڼي.

دلته نو د مخاطب او هنري اثر تر منځ يوه ژوره اړيکه پيداکېږي چې تل پاتې اغېز ښندي.

زموږ په ادبياتو او هنر کې تر اوسه د احساساتو تله خورا درنده پاتې ده، نو ځکه مو د شهکاري اثرونو شمېره هم ډېره محدوده ده.

خدای(ج) دې وکړي چې زموږ هنرمندان دې ټکي ته متوجه شي او په خپلو پنځونو کې د احساساتو د انعکاس پر ځای د احساس پيداکولو ته ډېر پام وکړي.

نجيب الله منلی

څو خبرې

درنو لوستونکو او قدرمنو هېوادوالو!

له هر څه نه لومړی زه د پاک خدای(ج) شکر اداء کوم چې ماته يې د دې توانايي او د ژوند کولو موقع راکړه چې زه خپله دوهمه شعري ټولگه بشپړه کړم او د خپل اولس پر وړاندې څه نا څه خپل رسالت سرته ورسوم.

محترمو لوستونکو!

دا څلورمه لسيزه ده چې زموږ اولس د جنگ په اور کې سوځي، هغه جنگ چې د منطقې او نړيوالو داړه‌مارانو له خوا پر موږ تپل شوی دی.

زموږ اولس د پرديو د گټو قرباني شو او دا چې ولې؟ زموږ ځينې وطنوال خپل وطن ورانوي او خپل ورونه وژني ددې لوی عامل بې سوادي ده.

ځکـه د هغـه چـا چـې زړه، سـترګې او ذهـن د علـم پـه رڼـا روښانه نه وي، خپل دوست او دښمن نه پېژني، غولول يـې ډېـر اسانه وي او هر څوک يې د خپلو ګټو لپاره استعمالوي.

پردیو داړه‌مارانو زموږ په خـاوره کـې د نفـاق اورونـه بـل کـړل، ملیتونه په یو او بـل نامـه پـه جنـګ سره اچـوي، د خپلـو شـومو اهـدافو لپـاره د جنـګ اور تـازه سـاتي، مـوږ او تاسـې ددې اور سوځېدونکي مواد يو او بس.

که موږ لږ څه ځير سو چې موږ د چـا لپـاره جنګېـږو؟ او ولـې خپل اولس وژنو او خپل کور ورانوو؟ او موږ په دې څلورو لسـیزو کې له جنګ څخه کومه ګټه په لاس راوړه؟ نو دا بـه راتـه جوتـه سي، چې هـيڅ مـو پـه لاس را نـوړل، مګـر هـر څـه مـو لـه لاسـه ورکړل.

د نیکونو د وياړنې څلي مو وران کړل او خپل سر لوړی اولـس مـو بـدنام کـړ، یعنـې د تروریسـت، دهشـتګر او پـه هـر ډول فسادونو ککړ اولس په نامه مو نړیوال پېژني، نړیـوال د افغـان او افغانستان له نامه څخه کرکه لري.

له بده مرغه چې افغانستان د ښه، زړه سوانده او تکـړه رهـبر طالع نه لري او که کله مو ښه رهبر پـه نصـیب شي، د سیمې او نړیوالو داړه‌مارانو له خوا په یو او بل نامه بـدنام او لـه منځـه يـې يوسي.

زموږ بې سـالاره کـاروان بېرتـه د غلـو او داړه‌مـارانو حملـو تـه

پاتې سي، دا حالت به ترکومه دوام ولري؟ او تر څو پورې به پردي حریص لېوان زموږ له سرونو څخه منارونه جوړوي او زموږ په وینو او غوښو به ځانونه پړسوي؟.

موږ به کله د غفلت له خوبه را پاڅېږو، کله به د دوست او دښمن په منځ کې توپیرونه کوو او کله به د خپل هېواد او اولسونو سره د همدردۍ احساس پیدا کوو؟

کله، کله او کله.

په دې ځای کې له خپلې همدې شعري ټولګې څخه یو څو بیتونه ستاسې درانده حضور ته وړاندې کوم:

راځــئ وکـړو لـه خپـل ځانـه تېوسـونه
جــاروو د چــا لپــاره خپــل سرونــه
دا په وینو کې چې لغړي د چا سر دی
ولې وژنو خپلې خویندې او خپل وروڼه
دلتــه اور د نفــاقونو چــا بــل کــړی
څوک مو اخلي پر سرو باندې باجونه
(محبوبي) وايي واکمن د خپل هېواد سئ
دښــمنانو تــه ورنــه کــړئ فرصــتونه

په داسې حساس او د مسوولیت نه ډک وخت کې د ټولنې هر غړی د خپل هېواد او اولس پر وړاندې مسؤولیتونه لري،

ځکه انسان د خپلې ټولنې سره نه شلېدونکې اړیکې لري، په ټولنه کې هر حالت د هغې ټولنې پر اوسېدونکو مستقیم تاثیر لري، نو په دې ځای کې د قلم خاوندان هم باید خپل مسؤولیتونه هېر نه کړي، د قلم خاوندان باید خپل قلم آزاد وساتي او خپل قلم د څو مفتخورو، قدرتمندو او ناوړه کسانو په خدمت کې ونه کاروي او نه یې د هغو په ځنځیر کې بند کړي، ځکه دا د خدای(ج) او بندګانو پر وړاندې خاینانه عمل دی. دوی باید په ډاګه تور ته تور او سپین ته سپین ووایي.

بلقیس محبوبي حقیق

لويه خدايه

خدايــه د اميــد طمــع مــدام لــرم لــه تــا څخــه
څه چې ستا سره دي هغـه نسـته لـه بـل چـا څخـه

ای بــې نيــازه خدايــه د نيــازمنو نيــاز پــوره کــړه تــه
ســتا خزانــې ډکــې دي لــه رحــم او ســخا څخــه

ســتا د قــدرت نخښــې مخلــوقــاتو کــې معلــومې دي
ای خالقــه خدايــه! تــه توانــا يــې هــر توانــا څخــه

خدایـه تـه رؤف، رحـیم، رحمـن یـې زه یقـین لـرم
پاک مې د زړه کـور کـړه لـه کینـې او لـه جفـا څخـه

ستا د نور ډېـوه مـې د زړګـي پـه کـور کـې بلـه کـړه
ډک مـې کـړه زړګـی د پـاکې مینـې لـه رڼـا څخـه

کـړې کـه مـې سـهوه او ګنـاه وي راتـه وې بخښـه
نـه دی خـلاص انسـان لـه اشـتباه او لـه خطـا څخـه

وینـــه د انســـان کـــې اشـــتباه او خطـــا ګـــډه ده
ځکـــه اشـــتباه وســـوه آدم(ع) او لـــه حـــوا څخـــه

خدایه ته د زړو مالک یې هیڅ لـه تانـه پـټ نـه دي
تـه خبیـر، بصـیر یـې هـیڅ پټېـږي نـه لـه تـا څخـه

څـه چـې درنـه غـواړم ټـول سـپېڅلي امیدونـه دي
دا راتـه عطـا کـړه بـس همـدا غـواړم لـه تـا څخـه

زه (محبـــوبي) زړه کـــې کرغېړنـــې هیلـــې نـــه لـــرم
پاکـــه مینـــه غـــواړم ســـتا د مینـــې لـــه دنیـــا څخـــه

د وطن مور ته

ای زمـــا گرانـــه وطنـــه زمـــا روح او زمـــا تنـــه
ستا له ښکلي نوم څه جار سم زمـا د پـلار نيکـه مسـکنه
څـه نـاورين پـر تـا تېرېـږي څــه اورونــه پــر تــا اوري
پر سر خـورې څـه گوزارونـه لـه هـر چـا او لـه هـر لـوري
پاکه غېږ پاکه لمن دې تل مدام په وينـو سره ده
هم دې غر په وينو سور دی هم دې سره هره دره ده

بــــاران اوري د بــــاروتو ستا پر خـړ خـاورين کورونـو
شـنې لـوخړې پورتـه کېـږي ستا له دښتو ستا لـه غرونـو
ســـتا د بـــن پـــر بلبلانـــو بانـــدې راغلـــل طوفانونـــه
څوک ترې والوته څوک مړه شوه د چـــا وســـول وزورونـــه
پاکه غېږ پاکه لمن دې تل مدام په وينـو سره ده
هم دې غر په وينو سور دی هم دې سره هره دره ده

د نفـاق اورونـه بـل سـوه په دې خاوره دې وطـن کـې
ورونـــه وژني يـــو تـــر بلـــه د وطـــن د مـــور لمـــن کـــې
چا په نـوم د دوسـتي راکـړه خپل اغزين، اوريـن لاسـونه
څوک ښکاره راباندې کاندي گوزارونـــــــه او وارونـــــــه
پاکه غېږ پاکه لمن دې تل مدام په وينـو سره ده
هم دې غر په وينو سور دی هم دې سره هره دره ده

زما او ستا به غم کې نه دي دلتــــه جنـــگ د زوراورو
موږ پایمال، وطن غوبل سو دلتـــه جنـــگ د ښـــکرورو
خـدای تـه گـورئ وطنوالـو له نفاق څه لاس په سر سئ
ټول یو موټی یو قـوت سـئ ټول راټول پـه یـو ټغـر سـئ

د وطن د مور لمن مو تـل مـدام پـه وینـو سره ده
هم مو غر په وینو سور دی هـم مـو سره هـره دره ده

د وطـــن و آبـــادۍ تـــه ښنگ په ښنگ سئ خوا په خواسئ
دې مړ ژواندي خـوار اولس تـه یــوه ســاه د مســیحا ســئ
ټول ملیت که یـو ملـت سي یو یې زور یو یـې قـوت سي
هـر قـوي دښـمن بـه مـات کـــــــــــــــــــړي که په برخه یې وحـدت سي

د وطن د مور لمن مو تـل مـدام پـه وینـو سره ده
هم مو غر په وینو سور دی هـم مـو سره هـره دره ده

د پـوهنې مشـعل واخلـئ تـور گوټونـه پـرې رڼـا کـړئ
دلته جوړ ثاني جنـت کـړئ پـه حـیرت ټولـه دنیـا کـړئ
(محبــوبي) وایــي راپــاڅئ لـه پـردي دام نـه بهـر سـئ
ساتندوی د خپل وطن سـئ د دښمن په مخ کې سپر سـئ

د سولې ناوې ته به کله راځې؟

مـوږ دې کـوو انتظارونـه تـه بـه کلـه راځـې؟
راځـه را تېـر دې کـړه ګامونـه تـه بـه کلـه راځـې؟

د سـولې نـاوې عاشـقان دې د راتلـو پـه طمـع
پـر ګوتـو شـمېري سـاعتونه تـه بـه کلـه راځـې؟

د راتلـو لار بـه دې جـارو کـړو د بڼـو پـه څوکـو
ږدو تـر قـدم لانـدې دې زړونـه تـه بـه کلـه راځـې

زاړه ځوانـان او ماشـومان سـترګې پـه لار دي درتـه
لنـډ کـړه ترخـه انتظارونـه تـه بـه کلـه راځـې؟

لاس پښې وهو د جنګ له بحـر څـه وتلای نـه سـو
کـوو ناکامـه کوششـونه تـه بـه کلـه راځـې؟

زموږ د جنګونو جـل وهلـو دا وروسـتۍ سـلګۍ دي
راکـړه د سـولې شربتونـه تـه بـه کلـه راځـې؟

د جنـګ دېـو راغـی لوټـول، وژل، داړل يـې وکـړل
راسه ترې پرې يې کړه لاسونه تـه بـه کلـه راځـې؟

راسـه تـه سـاه د مسـيحا يـې اې د سـولې نـاوې
مـړو تـه ورکـړه نفسـونه تـه بـه کلـه راځـې؟

شغلې د مينې او وحدت پـه موږ خپـرې کـړه سـولې
رڼـا رڼـا کـړه تـور تمونـه تـه بـه کلـه راځـې؟

(محبـوبي) وايـي تـه مـو بوځـه د نجـات سـاحل تـه
تـا تـه معلـوم دي ګودرونـه تـه بـه کلـه راځـې؟

انتظار

ســتا وعــدې را رســېدلې تــه رانغلــې
زمــا ډېــر ډېــر یادېــدلې تــه رانغلــې

زړه ګوګل کې بې قرار و ستا لیدو ته
دواړه ســترګې ژړېــدلې تــه رانغلــې

ترمــې اوښــکې مــې لــه سـترګو تویـدلې
ګرېوانــه تــه څڅېــدلې تــه رانغلــې

ستا د دید په طمع عمر تېر سو
د ژونـد شـپې مـې کمېـدلې تـه رانغلـې

شپې بدلې په هفتو هفتې په میاشت سوې
میاشـتې کـال تـه رسـېدلې تـه رانغلـې

انتظـار شـېبې ورو ورو پسـې اوږدېـږي
سـلگۍ ورو ورو زیاتېـدلې تـه رانغلـې

زمـا د هیلـو غـوټۍ ورو مـړاوې کېـدلې
تـورو خـاورو کـې لوېـدلې تـه رانغلـې

بیـا دې څـه کـوم کـه راسـې کـه رانسـې
زمـا چـې سـترگې پټېـدلې تـه رانغلـې

کندهار ته

گـــران کنــــدهاره د زړه ټکــــوره
د زړگـــــي سره د ســــترگو تــــوره
مــــولا دې ســـاته لـــــه آفتونــــو
د ابـــــداليانو د غيـــرت کــــوره

گـــران کنــــدهاره د زړه قـــراره
تــر تــا لــوگی سـم پـه څــو څــو واره
ســتا خــړ کورونــه ماتــه قصــرونه
د پـــلار نيکونــــو خــــوږه يادگـــاره

گــران کنــدهاره ډېــر مــې يـــادېږې
ډېـر مـې تـر سترگو تـر سترگو کېږې
زړگـی مــې ډک دی ســتا لــه يــادونو
نـه بـه دې هېـر کـړم نـه مـې هېرېږې

بــاتورو ورونـــو يـــو روح او ځـــان ســـئ
د پـــلار نيکونـــو پـــر لار روان ســـئ
دښمنان ورک کـړئ لـه خپلـې خـاورې
د غليمانـــــو پـــر سر طوفـــان ســـئ

خوږې خبرې

راسه چې وکړو څو خوږې خبرې
ډېر مو واورېدې ترخې خبرې

که ستا گناه وه او یا زما خطا وه
نورې به هېرې کړو زړې خبرې

گیلې مو ډېرې له یو بل څه وکړې
راځه چې پرېږدو د گیلې خبرې

لحظــې د عمــر پــه شــتاب تېرېــږي
نــه دي پــه کــار دومــره اوږدې خــبرې

خلک بـه هـر څـه هـر څـه وايـي آشـنا
مــه يــادوه د هــرې خــولې خــبرې

پــه قاصــدانو بــې بــاوره ســومه
راځــه چــې وکــړو لــه نــژدې خــبرې

مـا وې چـې تـه بـه لـه مانـه ځـوريږې
تــه مــرور ســوې پــه وړې خــبرې

خولې خاورې کېږي خو يادگار پاتېږي
د چــا خــوږې د چــا ترخــې خــبرې

(محبـوبي) ژبـه پټـه خولـه کـې سـاته
يـا پـرې کـوه خـوږې پسـتې خـبرې

د پښتونخوا پښتون ته!

کــه تــه دلتــه يــې يــا هلتــه يــې پښــتونه!
لـــــرم ســــــتا سره د مينـــــــې پيوندونـــــــه

زمـــــوږ رګونــــو کـــې يــــوه وينــــه بهيــــږي
خيــر دی دا کــه مختلــف يــې وي ګروپونــه

احمدشاه، ميرويس، اجمل، که خوشحال خـان دی
ټــول د يــو بابــا لمســيان بيــل يــې نومونــه

پښـــتانه ټـــول د پښـــتو د بـــڼ گـــلان دي
پـــرې ښايســـته ده د آســـيا د زړگـــي خونـــه

کنـــدهار، کـــه ننگرهـــار يـــا پښـــتونخوا ده
دغـــــه واړه د يــــــوې ونــــــې ښــــــاخونه

خير دى ته که د سيند يو خوا زه بل خـوا يـم
زمـــوږ و يـــو بـــل تـــه رســـېږي آوازونـــه

د غـــرض خاونـــده بېـــل بـــه سره نـــه کـــړې
دا د مينــــې پــــه تــــارو تــــړلي زړونــــه

زمـوږ د مينـې وړانگـې وځـي لـه فـولاد نـه
تـــه مـــو مـــخ تـــه ږدې د ختـــو دېوالونـــه

(محبـوبي) وايـي راځـئ چـې سره يـو سـو
دښـــمنانو تـــه ور نـــه کـــړو فرصـــتونه

د ځوانۍ پسرلی

د ځــوانۍ بهـار مــې تېـر ســو پـرې پـوه نـه ســوم
لويــه لار وه تېــر او بېــر ســو پــرې پــوه نــه ســوم

لا مـــې گـــل تـــول كـــړي نـــه وو د ژونـــد بـــاغ كـــې
چـې خـزان ترېنـه چـاپېر سـو پـرې پـوه نـه سـوم

نـــه پـــوهېږم خنگـــه رنـــگ خنگـــه يـــې خونـــد و
د ځـوانۍ لـذت مـې هېـر سـو پـرې پـوه نـه سـوم

لكـــــه لمـــــر د مـــــازديگر چـــــې ژر پرېـــــوځي
د برېښـنا پـه شـانې تېـر سـو پـرې پـوه نـه سـوم

د ځـــــوانۍ هـــــوا هـــــوس رانـــــه پـــــردي ســـــوه
خوښـي ولاړه غـم مـې ډېـر سـو پـرې پـوه نـه سـوم

ناقراره ژوند

ولـــې دا زمـــا نـــاقرار ژونـــد لـــره قـــرار نســـته
غـم چـې پـرې غلـط کـړم داسـې ګـل داسـې بهـار نسـته

چاتــه زړه نــژدې کــړم او پــه چــا بانــدې بــاور وکــړم
نســته داســې دوســت، داســې آشــنا او داســې یــار نســته

بـــار د ژوندانـــه ډېـــره ســـتومانه ســـتړې کـــړې یـــم
زړه مـې نـاقرار دی پـه هـیڅ ځـای کـې مـې قـرار نسـته

زه پــه دې زخمــي زړه لــه هــر لــوري ګوزارونــه خــورم
زمـــا د رنـــځ طبیـــب او د زخمونـــو پرســـتار نســـته

هـر خـوا تـه چـې ګـورم هـر توانـا د ځـان پـه فکـر دی
هېڅـــوک هـــم پـــه فکـــر د بېوزلـــو او د خـــوار نســـته

نـــن د فرېبونـــو او چلونـــو بـــازار ګـــرم دی
هـــېڅ د صـــداقت د مرغلـــرو خریـــدار نســـته

هر څوک هـر څـه ویني خو څـوک ژبـه خوځـوای نسـي
خولــه کــې ژبــه ســته خــو د خــبرو ورتــه وار نســته

نـه پرېږدي څـوک غـوږ تـه (محبـوبي) نـن حقیقـت ویـل
نـــن د حقیقـــت د متـــاع قـــدر پـــر بـــازار نســـته

افغانستان وطنه

نــه مـــې هېرېــږې د زړه سره مــا تــه ګــران وطنـــه
افغانســتان وطنـــه

د سترګو تور يې زما، د زړه ټکور يې زما، د بازو زور يـې زمـا
ســتا سـپېرې خــاورې بــه ورنــه کــړم پــه جهــان وطنــه
افغانســتان وطنـــه

ستا هره پېغله ملالۍ او هر زلمـی دې اتـل د غليمانـو اجـل
مـــور بـــه کـــړي بـــوره د غلـــيم پـــر خانـــدان وطنـــه
افغانســتان وطنـــه

ستا د سیندونو په څپو کې آوازونه وو عجب خوندونه وو
پـر گـودرو بـه دې قطـار وو شـنه منگیـان وطنـه
افغانسـتان وطنـه

شنه چمنونه شنې شنې ونې شنې د غرو لمنې پکې کېږدې وې پلنې
پـر شـنو ښـاخو دې زنگېدلـه شـنه طوطیـان وطنـه
افغانسـتان وطنـه

زه د پردي وطن ښکلا او ښکلې څه کوم د هجرت شپې څه کوم
سـتا خـړ خـاورین خـاورین کورونـه سـم قربـان وطنـه
افغانسـتان وطنـه

چې ستا و خاورې ته اوږده د چا لاسونه سوه غوڅ ترې سرونه سوه
سـتا دښـمنان دې سـتا د خـاورې پـه ارمـان وطنـه
افغانسـتان وطنـه

ستا د هجرت په رنځ رنځوره یم اوسېږم دلته شپه ورځ کړېږم دلتـه
د (محبـــوبي) د زړه درونـــو تـــه درمـــان وطنـــه
افغانسـتان وطنـه

خپل عمل د لارې مل

گیلــه مــه کــوه مــدام لــه یــو او بلــه
هر څوک ویني هر هر څه له خپـل عملـه

چې کرلي دي هر څه وو اوس يې درو کړه
خپــل کــرلي دې تــه ورېبــه پــه خپلــه

د گنــاه پېټــی د بــل پــر اوږو مــه ږده
خپــل بــار ورســوه خپلــه تــر منزلــه

کــه وفــا غــواړې وفــا بــل سره وکــړه
کــه جفــا کــړې وفــا مــه غــواړه لــه بلــه

که تـه بـل پـه غشـو ولـې پـه دې پـوه سـه
چــې همـدا غشـی راځــي ســتا تـر محلـه

که ته وایې زه به بد کړم بل دې ښـه کـړي
دا ارمــان بــه دې پــوره نــه سي زمــا گلــه

نسته څوک چې ته به بد هغه به ښه کړي
تپـــوس وکـــړه کنـــدهار نـــه تـــر کابلـــه

چې اغزي کرې لونگ څنگه ترې غـواړې
هر یـو بـوټی خپـل ثمر نیســي پـه خپلـه

ســـتا د ږغ انعکـــاس تاتـــه را رســـېږي
تـــا چـــې وویـــل هغـــه دې واورېدلـــه

د عمـــل آینـــه دې ونیســـه و مـــخ تـــه
تــه بــه خپلــه څېــره ووینــې پــه خپلــه

و گفتـــار تـــه دې جامـــه د عمـــل ورکـــړه
تـــش ویـــل (محبـــوبي) مکـــوه هیڅکلـــه

د هجرت اختر

اختـــر ســـو خلـــک نـــوي لباســـونه جـــوړوي
د مينـــــې او خوښـــويو محفلونـــــه جـــــوړوي

زما پر زړه اوربېږي له هـر خـوا د هجر غشـــي
زخمي زړه کې مې بيـا نـوي زخمونـه جـوړوي

اختر به څه کړم هر څه ته چې ګورم ټول پردي دي
پـــردو سره زړه کلـــه سازشـــونه جـــوړوي

رایاد سوه د وطن خواږه او ښکلي اخترونه
هر یاد یې زما په زړه کې داستانونه جوړوي

څپېړې پر مخ خورم د حقارت له هرې خوا
په زړه کې مې د کرکې طوفانونه جوړوي

وطن مې د پردو په لاس بدل په کنډوالو سو
پردي یې ورانېدو لره پلانونه جوړوي

مېلې د اخترو چې جوړېدې په هغه ځای کې
اوس هلته و ځوانانو ته قبرونه جوړوي

پترې مې شونډو ونیول خندا سوه راڅخه ورکه
له سترګو نه مې اوښکې سېلابونه جوړوي

اختره! تا خو زېرى د خوښۍ ورته رانه وړه
نو ځکه (محبوبي) د غم بیتونه جوړوي

د ژوند بهیر

لحظـــې د عمـــر پـــه شـــتاب تېرېـــږي
لکـــه اوبـــو کـــې چـــې حُبـــاب تېرېـــږي

پـر چـا پـه خونـد او پـه خوښــۍ تېرېـږي
پـــر چـــا پـــه غـــم او اضـــطراب تېرېـــږي

چاتـــه شراب، کبـــاب، پلـــو رســـېږي
پـــر چـــا لـــه لـــوږې نـــه عـــذاب تېرېـــږي

پـر چـا پـه تـوره تروږمــۍ کـې تېـر سي
پـــر چـــا روښـــان لکـــه آفتـــاب تېرېـــږي

کـــاروان د ژونـــد پـــه بیـــړه بیـــړه درومـــي
لکـــه هـــوا کـــې چـــې عقـــاب تېرېـــږي

دا حضـــــور دم دې غنیمـــــــت وګڼــــــه
چــې هــر نفــس دې پــه حســاب تېرېــږي

تلــلي پــه یــاد کــړه چــې څــه وو او څــه ســوه؟
ســتا هــم پــه دې کتــاب کــې بــاب تېرېــږي

چـــا چـــې بشــــر تـــه خدمتونـــه وکـــړه
دې آزموینــــه کـــــې کامیـــــاب تېرېــــږي

څــوک چــې را ویښ ســوه تــرې واخیســت ثمــر
پــر چــا ژونــدون پــه خیــال او خــواب تېرېــږي

هـــر یـــو پـــه وار د مـــرګ و کـــومي تـــه ځـــي
هـــر یـــو پـــه وار تـــر دې آســـیاب تېرېـــږي

د شـــعر شربـــت (محبـــوبي) کېـــږده لار کـــې
چـــې هـــر یـــو تـــږی تـــرې ســـېراب تېرېـــږي

د وحدت په لور بلنه

فیصلې ولې په جنگونو کوئ
جنگ بربادي او تباهي راولي
لانجې په سوله ولې نه خلاصوئ
سوله ملت ته سوکالي راولي

د خدای لپاره سره یوسئ وروڼو
د وطن مور درنه خفه ښکاري
گرېوان یې خیرې سر یې لوخ وینمه
و ټول جهان ته شرمنده ښکاري

وجود یې ټول سوری سوری په گولۍ
پر سر یې اوري د مرمیو باران
ویالې د وینو ترې روانې هر خوا
باندې راټول دي له هر خوا ټپوسان

د وطــن مــور بانــدې لــږ ننــګ وکــړئ
د احمدشـــاه او میـــرویس خـــان بچـــو
د مـــور پـــوړنۍ پـــر بـــل مـــه خرڅـــوئ
د خـــــدای لپـــــاره د افغـــــان بچـــــو

غلــیم تــه لار پــه کــور کــې مــه ورکــوئ
پــه زوړ دښــمن اعتبــار ولــې ســاتئ؟
کاڼی په پوست دښمن به دوست نه سي
خپلــو لســتوڼو کــې مــار ولــې ســاتئ؟

د (محبـــوبي) زړه بـــه آرام سي هلتـــه
چـــې ستاســـې مـــنځ کـــې اتحـــاد وویـــنم
چـــې دښـــمن وشـــړئ لـــه خپلـــه کـــوره
تاســـې پـــه خپـــل ملـــک کـــې آزاد وویـــنم

دا دنیا

خدایه که ستا په دې دنیا کې نعمتونه ډېر دي
خو ورسره بیا هم غمونه هم دردونه ډېر دي

د پیدایښت نه انسان ژاړي چې دنیا ته راسي
ځکه په مخ کې سخت سفر او کړاوونه ډېر دي

د سترګو رپ کې ورنه تېر سي پسرلی د ژوندون
ژوند کې چې ډېر دي د خزان ساړه بادونه ډېر دي

په لذتونو د ژوندون باندې پوه نه سي انسان
د ژوند ډګر کې خوښي لږه ده او غمونه ډېر دي

ګومان مې نه سي چې به څوک خوښ له دنیا نه درومي
د هر هر چا زړه کې نیمګړي آرمانونه ډېر دي

غوټۍ د هیلو ځنې ګل سي ځنې ورژېږي
د ژوند په باغ کې بهار لږ او خزانونه ډېر دي

لاس دې تر زنې لاندې مه ږده څه په لاس نه درځي
څه د هدف په لور په مخ کې دې مزلونه ډېر دي

څه د مثبت هدف په لور چې درنه وخت تېرېږي
که ژوندون لنډ دی (محبوبي) خو فرصتونه ډېر دي

مناجات د خدای دربار ته

لویــه خدایــه لــه غمــو ځــه حفاظــت را
غمجن زړه ته مـې سـکون را او مســرت را

ســتا دربــار تــه مــې لاســونه لپــه کــړي
ســتا کــرم راتــه عطــا کــړه مرحمــت را

آل اولاد مــې ســتا پــر نېکــه لار روان کــړه
ورته توان د نېک خویونو، نېک خصلت را

زموږ په زړونو کې ستا پاکه مینه ځای کړه
د شـيطان لـه وسوسـو څخـه خلاصیت را

ستا د رحـم دروازې کـړه پـر مـوږ خلاصـې
لـــه بـــلا او آفتـــو څـــه حفاظـــت را

دا د فیض او برکت څه ډکه میاشت ده[1]
خوشــحالي هــم د دنیــا هــم آخــرت را

(محبــوبي) نــا امیــد مــه شــړه لــه دره
ســـتا لـــه دره زمـــا دعـــا تـــه اجابـــت را

[1]- د روژې مبارکه میاشت/ ۱۳۹۳- امریکا، ویرجینیا

د مخلص یار پېژندنه

نسته داسې څوک چې د زړه غوټۍ ورته واکړمه
درد باندې دردمنه خپل عزیز او خپل آشنا کړمه

مــا لــه زمــانې ښخــه لرلــه د وفــا طمــع
نــن دې جفــا کــاره زمــانې تــالا والا کړمــه

زړه بانـدې مـې بـار دی د دردونـو او غمـو پېټـی
چانـه مرسـته وغـواړم او کـوم درد مـې دوا کړمـه

زړه مـې زخـم زخـم د زمـان لـه ګـوزارو څـه دی
کوم طبیب ته ورسـم او پـه چـا زخـم شِـفا کړمـه

ګرځـې هـرې خواتـه ډلـې ډلـې مطلبـي یـاران
زه دې مطلبي ښار کې مخلص څنګه پیدا کړمـه

ټګـه زمانـه ده مخلصـان پـه شـمار د ګوتـو دي
څنګـه مخلـص وپېـژنم څنګـه یـې جـلا کړمـه

وآزمایـه یـار د مشـقت او مصـیبت پـه وخـت
زه بـه (محبـوبي) آسـانه لار درتـه پیـدا کړمـه

ستا بېلتون

سر مـــې اېښـــی د فکرونـــو پـــه زنګـــون دی
تـه چـې ولاړې بـې لـه تـا مـې څـه ژونـدون دی

خلــک خانــدي خوشــحالي کــړي هوســېږي
زمـا زړه لــه غمــه ډک حــال مــې زبــون دی

د غمـــو پېټـــی مـــې ورځ پـــه ورځ درنېـــږي
نــن مــې غــم ډېــر تــر پــرون او لا پــرون دی

کړاوونـــــو او دردونـــــو کـــــړم ناتوانـــــه
داغ پــر زړه او قــد مــې خــم لکــه د نــون دی

ســتا غمونــه مــې پــه زړه کــې مېلمانــه ســوه
نــه بــه ووځــي نــه زمــا ترېنــه خلاصــون دی

پــه هــر دم پــه هــر قــدم را سره ملــه دي
کــه دې تېــرې خــاطرې کــه دې بېلتــون دی

نــه آرام لــرم پــه کــور نــه پــه بهــر کــې
فکــر وران، عقــل يــاغي، حــال د جنــون دی

زمــا د هيلــو کښــتۍ ولاړه طوفــاني ســوه
نن مې حال د هر غمجن تر حال محزون دی

(محبــوبي) نــا اميــد مــه ســه پــه ژونــدون کــې
ســتا تــر غــم د کردګــار کــرم افــزون دی

زما اولس او دا اولس

دلتــه څــه پاکــه هــوا ښــکلې فضــا ده
هــره خــوا پــه گلــو پټــه شــنه بېــديا ده

دا اولس دی څومره غرق په نعمتو کې
د خوښــيو ورتــه مــخ د غمــو شــا ده

نــه د تــوپ نــه د راکــټ ږغونــه اورمــه
نــه يــې جــوړه لــه وطــن څــه کــربلا ده

زمـا بدمرغـه اولـس سـوځي پـه لمبـو کـې
نــه پــوهېږم دا د کــوم عمــل جــزا ده

درې لسيزې مو پـر سر بانـدې اور بـل دی
نـړۍ زمـوږ د سـوځېدو پـه تماشـا ده

زموږ وطن د جنگ ميـدان سـو د هاتيـانو
د هاتيــانو تــر پښــو لانــدې څــه بقــا ده

کله ځان د يو ښامار له خولې نه خلاص کړو
بل ښامار خوله خلاصه کړې بله خوا ده

هره ورځ مو زېږوي نوي غمونه
نن غمجنه تر پرون، تر نن سبا دی

په تقسيم کې مو په برخه سوه غمونه
د قسمت برخه مو خواره تر هر چا ده

د پرديو په لمسون باندې تباه سوو
موږ کې ګډه د نفاق توره بلا ده

دلته خلک يو د بل په درد دردمن دي
زما اولس نيولې يو بل ته سلا ده

خدايه! سوله او وحدت وطن کې غواړم
(محبوبي) دې د عطا په تمنا ده

ويرجنيا- امريکا

تېر يادونه

په زړه کې مې نن تېرې خاطرې ځي او راځي
په ياد کې هغه تېرې زمانې ځي او راځي

خواږه خواږه ياران، خواږه وختونه خوږ بانډار ؤ
په خيال کې د يادونو سلسلې ځي او راځي

پر زړه مې نن اوريږي هغه تللي تللي خلک
له سترګو مې د اوښکو فوارې ځي او راځي

چې کله د سوچونو په درياب کې ځان لاهو کړم
پر زړه له غمه ډکې انديښنې ځي او راځي

د زړه ورونــه چــې بېرتــه کــړم د غشــو پــه نظــر
د سرو وينو له ډنډ څه سرې ويالې ځي او راځي

تم ځای دی د پردېسو دلته څوک نه پاتې کېږي
د ســترګو پــه يــو رپ کــې قــافلې ځــي او راځــي

نېکمرغه هغه څوک دي چې يې نوم په نېکۍ ياد سي
زمــان پــه تېرېــدو دی زمــانې ځــي او راځــي

له ژوند څه شکوه مکړه (محبوبي) هـر څـه تېرېږي
په ژوند کې هم ترخې او هم خوږې ځي او راځي

نــن بيــا غمونــه ولــې پلټــې د زړه آرشــيف کــې
پــر ژبــه دې غمګينــې ترانــې ځــي او راځــي

د خوب فرښته

آینــه مــې د زړه پټــه د ژونــدون پــه غبــارو کــې
تېرومــه شــپې او ورځــې د اغزیــو پــه سرو کــې

پر زړګي باندې مې بار دي د غمونـو درانـده پېټـي
نه يې وړای نه يې زغمی سم ورکه ورکه یـم فکـرو کـې

قد مې خم لکـه د نـون سـو د غمونـو داغ په زړه کـې
رڼا نه وینم په سـترګو بـس اوسـېږم پـه تیـارو کـې

ای د خوب فرښتې راسه ستا په غېږ کې مې دمه کړه
جګې جګې درنه جار سم ځای به درکړمه لېمو کې

څو شېبې مې کړه آرامه دا غمونه رانه هېر کړه
زما د زړه بلبل بندي دی د غمو په پنجرو کې

لږ د تېر وختونو خوا ته د غمونو د غره شاته
ما له ځانه سره بوځه په پستو پستو وزرو کې

ما له ځانه سره بوځه له دې ځایه لرې لرې
لږ دمه رالره راکړه د آسمان په کنارو کې

هار د ستورو راته جوړ کړه چې مې ژوند رڼا رڼا شي
نېک تعبير به د خوب وکړي (محبوبي) په ويښېدو کې

د مرغلرو امېل

د هغــه کــس پــر حــال وکانــده ژړا
چــې پــه فکــر نــه د ځــان وي نــه د چــا

هــم د بــل پــه فکــر اوســه هــم د ځــان
تــه د بــل رنــځ تــه دوا ســه بــل بــه ســتا

د نــن کــار پــه نــن کــوه ســبا دې نســته
نــن حاصــل کــړه خپــل مقصــد او مــدعا

فرصــتونه کــه عبــث لــه لاســه ورکــړې
ډېــر ارمــان او پښــېماني بــه وکــړې بيــا

د ژوند هر دم غنيمت دی په دې پوه سه
دُر، گــوهر لــه لاســه مــه باســه وړيــا

په هر ځای کې دې آبرو او عزت ســاته
چــې آبــرو لــه لاســه ورنــه کــړې آشــنا

مرغلـــره پـــه آبـــرو وي قدرمنـــه
بـــې آبـرو لکــه ســپین کـاڼي د دریـا

ځان د بل پر اوږو بار نه کړې هېڅکلـه
څو چې توان لرې ستومانه کـړه هوسـا

حیـوان گـوره د بـل بـار وړي تـر منزلـه
خو خپل ځـان نـه بـاروي د بـل پـه شـا

ځانته ځای د خلکو زړونو کې پیدا کړه
بیـا نـو ځـان گڼـه د ټـول جهـان پاچـا

که دې ځای په زړو کې نه و یک تنها یې
کـه دې ډکـه وي لـه خلکـو هـره خـوا

که دې نن تر پرون ښه و په دې پوه سـه
چـې تـر نـن بـه دې روښـانه وي سـبا

(محبــوبي) ټولــه دا ســتا لپـاره وایـم
زمـــا نســـته بلـــه بلـــه مـــدعا

د جنګ اور

تــورې وريځـــې طوفانونــه خــونړي خــړ ســېلابونه
زمــوږ پــر ملــک بانــدې خپــاره ســوه ورانــوي آبـاد کورونـه

خوښــي ورکــه ســوه ژړا ده پــه هــر کــور د غــم نــارې دي
لــه هــر کــوره ځــه راوځــي ســوي ســوي فريادونــه

د باروتو پــه لمبــو کــې زمــوږ سر او مـال ســوځېږي
پورته کېږي مو له ملکه سرې لمبې او تــور دودونــه

ماشومان جنګ کې پیدا سي بیا د جنګ په اور کې سوځي
وایي نه خسته له ژونده هیڅ خوښي او لذتونه

په نامه د آبادۍ چې څوک راغلي دي و طن ته
آبادي یې هدف نه ده، لري خپل خپل مقصدونه

د غفلت له خوبه ویښ شئ دا هم هغه زوړ دښمن دی
تښتولي زموږ پلرو وو رانه اخلي کساتونه

موږ په تللو باندې ویاړو خپله هیڅ نه یو هیڅ نه سوو
باتوران د خپل زمان وو که مو پلار وو که نیکونه

امانت د پلار نیکونو راته پاتې دا وطن ؤ
وطن پلورو پر پردیو وژنو خپل سکني ورونه

څومره ځای د خجالت دی ژوند مو ډک له پېغورونو
د پرون ګیدړ زمری سو او کوي راته ګواښونه

(محبوبي) ساتلی نه سم دومره غم د زړه په کور کې
د قلم په وړه ژبه وایم خپل د زړه حالونه

نه پوهېږم

بیا مې څه پر زړه تېرېږي نه پوهېږم
زړه مې ځي رانه ډوبېږي نه پوهېږم

د غم وریځې مې پر زړه باندې خپرې سوې
له لېمو اوښکې بهېږي نه پوهېږم

غلیم ته

نـــن پـــر مـــا غلیمـــه مـــه کـــړه غورځنګونـــه
چـــې ســـبا بیـــا درنـــه اخلـــم کســـاتونه

کــه هــر څــو زمــری لــه پښــونه وي لوېــدلی
پــه تــش ګــواښ لــه ګیــدړانو بــاسي زړونــه

راسه ورکړو و یو بل لره لاسونه

راســه ورکــړو و یــو بــل لــره لاســونه
لــرې لــرې کــړو لــه منځــه دېوالونــه

لا تـر څـو بـه تـه جـدا، زه بـه جـدا یـم
راځه راسه چې شریک کړو سره زړونه

غلیمانــو تــه جــدا، زه یــې جــدا کــړم
زه او تــه یــو د یــوه پــلار اولادونــه

تــا پــه مــا وژني او مــا بیــا پــه تــا وژني
غلــیم نــه کــوي پــر مــا او تــا رحمونــه

راځه راسه د دښــمن لاســونه لنــډ کــړو
جنګــوي د خپــل هــدف لپــاره ورونــه

خپل وطن یې ځان ته جوړ ثاني جنت کړ
ورانــوي پــه مــا او تــا د بابــا خونــه

پښــې زموږ پر سرو ږدي او جګوي ځان
لــه پلــرو نــه یــې زده کــړي دا چلونــه

زه او تـه پـه یـو او بـل نامـه جـدا سـوو
و دښــمن لــره مــو ورکــړه فرصــتونه

ولــې ولــې پــه رڼــو ســترګو ویــده یــو
په لستوڼو کـې ساتو ځـان تـه مارونـه

موږ ویده یو د غفلت تر تلتـک لانـدې
غلــیمان مــو پــر سرو کــوي غوبلونــه

که د جهل نقاب لـرې کـړو لـه سـترګو
رامعلوم بـه سي د خپـل عمـل زیانونـه

که په یو لاس قلم بل کې خنجر واخلو
پـه اخـلاص ورکـړو یـو بـل لـره لاسـونه

نه د ښمن را رسـیدای سي زمـوږ تـر کـوره
نه به جوړ کړي راته کور کـې دوزخونـه

که پـه نـور د علمیـت سـترګې رڼـا وای
(محبوبي) پر موږ به نه وای تـور تمونـه

رشوت خور ته!

رشـوت خـوره! آلـوده دې کـړ ځـان ولـې؟
په پيسو باندې دې خرڅ کړ ايـمان ولـې؟

پـه خولـه لافـې د تقـوا او صـداقت کـړې
درنـه هېـر سي د عمـل پـر ميـدان ولـې؟

نــه ويرېــږې د وجــدان لــه محکمــې نــه
ځان ته ګټه غـواړې بـل تـه نقصـان ولـې؟

خزانــې دې کړلــې ډکــې لــه حرامــو
سـاتې ځـان تـه ښـاماران او مـاران ولـې؟

د حلالـې نفقـې پـه خيـال کـې نـه يـې
لــه حرامــو ډکــوې دســترخوان ولــې؟

د بـل عیـب لـره پـه غتـو سـترګو ګـورې
و خپل عیب ته دې ړانده سوه چشمان ولې؟

چـې مقـام لـري د هغـو اطاعـت کـړې
په بې وزلو بانـدې نـه کـړې پرسـان ولـې؟

ته چې خورې د وروڼو غوښـې نـه مړیـږې
بیـا دې ځـان بـولې کامـل مسـلمان ولـې؟

د لېـوه غونـدې حملـې وهـې هـر لـور تـه
ټیټـوې اوچــت مقـام د انســان ولــې؟

تـا د زړه کعبـه چټلـه پـه څـه شـان کـړه
دا سـاتې پـه صـومعه کـې بُتـان ولـې؟

هـر څـه پـاتې دي او یـو کفـن بـه یوسـې
پـه دوه لاســه ټولـوې ډالــران ولــې؟

(محبـوبي) دې و دې کـار تـه یـم حیرانـه
په عمل باندې دې نه یـې پښـېمان ولـې؟

یتیم ماشوم

دا یتیم دی نه یې پلار سته نه یې ورونه
لار کې ناست له هر چا غواړي خیراتونه

وچې شونډې، سپېره مخ او پښې یې لوڅې
په امید وړاندې کوي واړه لاسونه

په غرور کې هر څوک ځي ترېنه تېرېږي
نا امید چې سي له خولې باسي آهونه

د هر چا د قدم خاورې پرې بادېږي
پر ښایسته مخ یې پراته سپېره ګردونه

نه قلم نه یې کاغذ په لاس کې ونیو
وږې خېټه ترېنه غواړي خوراکونه

کوم ظالم صیاد ترې ښکار خواږه دوستان کړه
چا ترې واخستل د ژوند ښکلي نعمتونه

هک حیران یـوازې پـاتې سـو میـدان کـې
چاتـه ولاړ سي او پـر چـا وکـړي عرضـونه

دا د چـا د گنـاه پېتـې ور پـه سر شـو
چـې پـر سر وړي د اغـزو درانـده بارونـه

دی بـه هـم د چـا د دواړو سـترگو تـور و
ده بـه هـم کـول پـر چـا بانـدې نازونـه

دی بـه هـم د کـوم یـو بـاغ د ونـې گـل و
خـو پـرې راغلـه طوفانونـه خزانونـه

گـل لـه ونـې ونـه بـاغ څخـه جـدا سـوه
نیمـه خـوا سـوې تـولې هیلـې ارمانونـه

(محبوبي) څوک چې په خوار زور آزمایي کړي
لـه اسـمانه دې پـرې پرېـوځي تندرونـه

زما خوږې مورې!

هېره به مې نسې په کلونو زما خوږې مورې
ستا په بېلتانه کې تېرومه ورځې شپې مورې

ستا د هجر مار د زړه پر سر باندې خوړلې يم
ځي مې له لېمو څڅه د اوښکو فوارې مورې

هر څه هېروی سم خو ستا مينه هېروی نه سم
نه مې ځي له ياده ستا خوږې خوږې قيصې مورې

زه دې د صحبت او بيا ليدو په انتظار ومه
نه وم انتظار ستا د تابوت او جنازې مورې

بار د هجر دروند سو مورې ستا په دې ناتوان زړګي
سر دې له زړګي نه سوې د وينو فوارې مورې

ډک زړه له دردونو سره ولاړې له دنيا څخه
يو دې وړې لحد ته د دردونو خاطرې مورې

هغه وخت ړنده سوم او په سترګو مې څه نه ليده
غوږ ته چې مې راغلې ستا د مړينې انګازې مورې

سترګو دې د مرګ وخت کې څارل د راتلو لار د چا؟
سترګې دې کږې وې په طرف د دروازې مورې

څه ویل دې غوښته خو مرګي دې ژبه بنده کړه
پاتې سوې پر ژبه نا ویلې کلیمې مورې

ما دې لار څارل د امیدونو د کړکۍ څخه
ستا بېلتون مې وشنیدل په سترګو کې ایرې مورې

زما ټول امیدونه، ټولې هیلې نیمه خوا سولې
بېرته ناامیده راغلم ستا تر هدیرې مورې

ستا له نوم څه جار سم ستا له قبره دې لوګۍ سمه
تا باندې پرتې دي د سپېرو خاورو ډېرې مورې

راغلې له څو کالو پس بیا غېږې د وطن لره
لنډې دې پر ځان کړې د هجرت اوږدې شپېې مورې

ستا پاکو شیدو باندې قسم زه (محبوبي) کوم
نوم به دې اوچت کړم که مې پاتې وي څو شپې مورې

زما نه دي

ڤومره ښکلي دي دا غرونه خو زما نه دي
شنه لمن کې ژیړ ګلونه خو زما نه دي

شنې شنې ونې شین چمن شینکي باغونه
رنګ په رنګ هر خوا ګلونه خو زما نه دي

خوشبويي راولاړېږي له هر لوري
چا شيندلي دي عطرونه خو زما نه دي

شنې رڼې اوبه روانې دي سيندو کې
له خوښۍ وهي موجونه خو زما نه دي

گــل بلبــل لــره د مينــې دام دی ایښــی
پکې ښکېل دي مَيَن زړونه خو زما نـه دي

دلته مينـه، دلتـه خونـد دلتـه خوښـي ده
هــره خــوا تــه هوســونه خــو زمــا نــه دي

د ځوانۍ نیشو کې غـرق زلمـي او پېغلـې
کـوي هـر خواتـه سـيلونه خـو زمـا نـه دي

پردي خلک، پردۍ خاوره، پـردی ملـک دی
پکــې ســته ډېـر نعمتونـه خـو زمـا نـه دي

(محبـوبي) د خپـل وطـن پـر حـال ژړېـږم
څـه کـړم داسـې بهارونـه چـې زمـا نـه دي

دا مې کور دی

دا چې اور پکې بلېږي دا مې کور دی
چې لوګي ترې پورته کېږي دا مې کور
دی

دا چې اوري له هر لوري پرې اورونه
چې ژړا ترینه جګېږي دا مې کور دی

دا چې ډک سو له کونډیانو یتیمانو
دا چې څوک نه پرې رحمېږي دا مې کور دی

د وطن ناویانې پاتې سوې سرتورې
زلمیان ګور ته روانېږي دا مې کور دی

له بې وزلو سره توان د وتو نسته

د وطن غېږ کې سوځېږي دا مې کور دی

د وطن مور سوه په سرو لمبو کې پاتې
خپل بچي ترې بېزارېږي دا مې کور دی

حال، ماضي او مستقبل مې پکې سوځي
د دښمن امر چلېږي دا مې کور دی

څوک ترې ولاړه څوک يې وسوه په لمبو کې
د زړګي سر مې غوڅېږي دا مې کور دی

لويه خدايه دا دوزخ بېرته جنت کړه
(محبوبي) درته ژړېږي دا مې کور دی

د افغاني ښځو هوډ

مــوږ یــو افغانــانې او ددې خــاورې بچیــانې یــو
ســوله صــفا غــواړو مــوږ د ســولې عاشــقانې یــو
مــوږ د ملیتونــو تــرمنځ مینــه او وروري غــواړو
زور او زیـاتی نـه منـو حقـوق یـې مساوي غـواړو
دغــه زمــوږ لار ده پــه دې لار بانــدې روانــې یــو
ســوله صــفا غــواړو مــوږ د ســولې عاشــقانې یــو
پــت لــرو، عــزت لــرو مېړانــه شــجاعت لــرو
قــام سره پــه وینــه کــې جذبــه د محبــت لــرو
مــوږ د خپــل اولــس او خپلــې خــاورې فــدایانې یــو
ســوله صــفا غــواړو مــوږ د ســولې عاشــقانې یــو
جنـګ ښخـه نفـرت لـرو پـه سـوله کـې ژونـدون غـواړو
مـوږ د ملیتـو تـر مـنځ د مینـې پیوسـتون غـواړو
مـوږ د جنــګ پـه اور کــې سـوې سـوې پتنګـانې یــو
ســوله صــفا غــواړو مــوږ د ســولې عاشــقانې یــو
نـن کـه غلـیمان راتـه پـه ټیـټ نظـر کتـل کـوي
زمــوږ پــه ځوریــدلو او ژړا بانــدې خنــدل کــوي
غــچ بــه ترینــه واخلــو د احمــد بابــا لمســیانې یــو
وایــي (محبــوبي) چــې مــوږ د ســولې عاشــقانې یــو

د زړه خواله

خـورې چـې هلتـه پـر تـا څـه تېرېـږي
دلتـــه هغـــه زمـــا پـــر زړه تېرېـــږي

زه دلتـــه خورمـــه د هجـــرت څپېـــړې
ووايـم څـه چـې پـر مـا څـه تېرېـږي

وروڼو مو وران کـړه راتـه خپـل کورونـه
زمـا او سـتا بـه چيـرې شـپه تېرېـږي

سـترګې مـو کښـته سـوې ملالـې سره
چـې غـمازان مـو پـر کوڅـه تېرېـږي

جهـــان پـــه لـــور د تمـــدن روان دی
زمـــوږ کلونـــه پـــه جګـــړه تېرېـــږي

مـــوږ خـــو ويـــاړلي تاريخونـــه لـــرل
خـــرخ د تـــاريخ نـــن سرچپـــه تېرېـــږي

د غليمانـــو پـــه دامـــو کـــې بنـــد ســـوو
ګوره چې نـور بـه پـر مـوږ څـه تېرېږي

غليم مو خوا کې په نخرو نخـرو ځـي
ورونـــه مـــو ځـــوړنـــده شـــمله تېرېـــږي

د ژونـد پـه بحـر کـې غرقېـږو خـوږې
نـــن مـــو کښـــتۍ کـــږه وږه تېرېـــږي

د (محبـوبي) لـه زړه نـه وينـې څـاڅي
د غمـــو غشـــي يـــې تـــر زړه تېرېـــږي

د امیدونو غوټۍ

خدایه زما خاوره بېرته زما کړه
د امیــدونو غــوټۍ مــو وا کـــړه
د وطـن یـاد کـې سـوځم ویلېـږم
پـه پـردي ملـک کـې ژاړم کړیـږم
مجنـون تـه ورکـه لـیلا پیـدا کـړه
دوه مین زړونه بیا خوا په خوا کړه

د جنـګ وریځــې پـر ملـک خپرېـږي
د سرو اورونــــو بــــاران ورېـــږي

دا تورې وریځې تـر غـرو فنـا کـړه
د امیــدونو غــوټۍ مــې وا کـــړه

وطــن مـــې ډک ســـو لـــه یتیمانـــو
خوښـــي تـــرې یـــوړه جګـــړه مـــارانو

د جنګ غوښتونکو خونه تالا کړه
د امیــدونو غــوټۍ مــې وا کــړه

دا ملیتونـــــــه دا اولســـــــونه
شــونډې یــې وچــې ژیــړ یــې مخونـه

دا وچې شونډې بیا په خنـدا کـړه
د امیــدونو غــوټۍ مــې وا کــړه

دا شـــــنډې ونـــــې ســــوي باغونــــه
وچ چمنونــــه ســــپېره ډاګونــــه

سمسور سمسور یې ډک له ښکلا کـړه
د امیــدونو غــوټۍ مــې واکــړه

(محبوبي) کاندي داسې سـوالونه
لــرې پــه زړه کــې ډېــر امیدونـه

خدایــه چــې غــواړم دا را عطــا کــړه
د امیــدونو غــوټۍ مــې وا کــړه

پاکستان

ساعت څه وايي؟

راسه غوږ سه و ټک ټک ته د ساعت
په هر ږغ کې يې درسونه د عبرت

تاته وايي سترګې پرانيزه غافله
تاته نه ښايي خوبونه د غفلت

هسې نه چې ژوند په خوب دربانديې تېر سي
لاس به موږې درنه تېر به وي ساعت

مراد له ژوند نه خوب خوړل د انسان نه دي
ځان خبر کړه د ژوندون په مقصوديت

تــه د لارې پــه سر مــه کــوه خوبونــه
د ژونـدون کـاروان دې درومـي پـه سرعـت

زمـا پـه هـر اواز کـې سـتا د ژونـد زوال دی
ځــان خــبر کــړه پــه دې راز او حقيقــت

ماتــه ګــوره لکــه زه چــې هســې درومــم
تــه هــم هســې کــوه مــخ تــه حرکــت

د ژوند بـاغ دې لـه اغزينـو بوټـو پـاک کـړه
ګــلان وکــره چــې تېــر نــه سي مهلــت

نېک عمل وکړه چې ياد پـه نېـک نامـه سـې
د حيــوان پــه شــانې مــه کــوه رحلــت

دا جهــان کــاروان سرای دی د پرديســو
څوک راځي څوک تـرېنن ځـي په هـر ساعت

(محبــوبي) اول د خلکــو خــدمتګار ســه
بيــا د زړونــو پــه تخــت وکــړه ســلطنت

خدای ږو نه رغېږمه

پاڅېږه طبیبه نوره مرم نه پاتې کېږمه

خدای ږو نه رغېږمه خدای ږو نه رغېږمه

ماته را لوېدلي له څو کالو دا رنځونه دي
زړه کې مې جوړ سوي په زخمو باندې زخمونه دي
هر چا مې منډلي په زړګي کې خنجرونه دي
زخم د زړګي مې اوس ناسور سو پرې پوهېږمه

خدای ږو نه رغېږمه خدای ږو نه رغېږمه

ډېره کړېدلې، دردېدلې، ځورېدلې یم
ډېره په اغزو کې منزلونو ژوبلولې یم
ستونزو د ژوندون نوره له پښو نه غورځولې یم
شمع غوندې سوځم سوځېدو کې محو کېږمه

خدای ږو نه رغېږمه خدای ږو نه رغېږمه

تا چې مخ ته ایښي زما علاج ته درملونه دي
کوم درد به دوا کړي ستا ناکامه کوششونه دي
زما خو یو درد نه دی بې حسابه مې دردونه دي

زه له خپلو هیلو سره یو ځای خاورې کېږمه

خدای ږو نه رغېږمه خدای ږو نه رغېږمه

شوم طالع

نــه پــوهېږم نــن مــې ولــې قلــم ګوتــو کــې لړزېــږي
نن مې بیـا د زړه پـه کـور کـې انتقـام غشـی څرخېـږي

د پردیــو پــه لمســون مــې ورور پردیــو سره مــل ســو
خپل وطن ورانوي خپله د ورور مـرګ تـه خوشـحالېږي

د ویـاړونو څلــی وران ســوه ټــول وطــن تــالا والا ســو
د نیکــو لــه هــدیرې مــو شــنې لــوخړې پورتــه کېــږي

ځوانان سوځي په لمبو کې یا پردي ملکو ته تښتي
د وطـــن نـــاوې سرتـــوره و غلـــیم تـــه پـــاتې کېـــږي

د پـردي داړه‌مـارانو زمـوږ جـونګړه بانـدې جنـګ دی
زه او تـــه چـــې سره یـــو ســـو د دوی لاس او پښـــې غـــوڅېږي

د هاتیـانو تـرمنځ جنـګ دی زمـوږ هېـواد د جنـګ ډګـر سـو
د هاتیـانو تـر پښـو لانـدې زمـوږ هـر څـه تبـاه کېـږي

سـترګې وګرځـوه شـاته دا هـم هغـه زوړ دښـمن دی
لـږ تـاریخ تـه نظـر وکـړه زوړ دښـمن کلـه دوسـتېږي

مقصـد زوړ، چالونـه نـوي، نقـاب نـوی، لومـه نـوې
سـاده‌ګان بانـدې غـولېږي سـاده‌ګان پکـې بنـدېږي

(محبوبي) طالع دې شوم دي چې خپل یار درته اغیار سو
لـه پردیـو ګیلـه مـه کـړه ګیلـه خپلـو څخـه کېـږي

د خوب دنيا

ما خوب ليده په خداى ږو چې موسم د نوبهار
وي
راغلــى د ښــکلا فصــل پــر ښــار د کنــدهار وي
گلونـــه غوړېـــدلي د بلبلـــو پـــر چغـــار وي
خوښــي او هوســونه وي د مينــې جــوړ بــازار وي

همزولو سره گرځم په چمـن کـې هـرې خـوا تـه
په برخه مو خوښي وي درد او غم وي رانـه پـاتې

ما خوب ليده عالمه چې يو ښه ښـکلى چمـن وي
يو خوا تـه مـې گـلاب او بلـې خـوا تـه نسـترن وي
گلونـه مـې ټـول کـړي ترينـه ډکـه مـې لمـن وي
يــو بــل پــه گلــو ولــو پــه گلونــو مــو ويشــتن وي

د شنه بخمل فرشونه وي هوار و هرې خوا ته
آبشار د غره له سره په مستۍ راځي بېديا ته

ستون سوي ترې وختونه وي ځواني وي نوبهار وي
د زړه حالونه وايو نه څه ويره نه څه ډار وي
غماز او غليم نه وي زموږ زړونه په قرار وي
د زړه غوټۍ پرانيزو ټول رازونه مو آشکار وي

زه ګورم و همزولو ته په مينه دوی و ماته
يو ښکلی مازديګر وي لمر ورو ورو ځي د غره شاته

چې سترګې مې را پرانيستې نه ګل و نه بهار و
راغلی د ګلونو او بلبل په کور ناتار و
پرته پردۍ کوټه کې وم نه ملک او نه مې ښار ؤ
د هجر درد او غم مې پر زړه پروت لکه ښامار ؤ

نه ښار د کندهار و نه ځواني وه راته پاتې
د خوب نړۍ کې تللې وم د تېر وختونو خوا ته

په مهاجرت کې- پاکستان

ښځه څوک ده؟

ښځه مور، ښځه مېرمن، هم لور او خور ده
هم د پلار په درد دردمنه هم د ورور ده

د اولاد خدمت پالنه کړي په مینه
پرستاره، مددگاره د خپل کور ده

ښځه وايي زور زياتی کړې په ما ولې
دا نړۍ مو گډه تاتوبی گډ مو کور ده

چا پاللي چا روزلي ياست لږ ځير سئ
بل څوک نه ده بل څوک نه ده هغه مور ده

پرمختگ د نړۍ ټول زما برکت دی
دا نړۍ زما په قوت باندې سمسور ده

ته عاجزه او يا کډه ما ته وايې
زه عاجزه نه يم متهو کې مې زور ده

مشـــاهير د نـــرۍ ټولـــه مـــا روزلي
د کاميـــاب بچـــي تـــر شـــا ولاړه مـــور ده

چـــې نـــړۍ تـــه راســـم ولـــې خفـــه کېـــږې
دا نـــرۍ زمـــا او ســـتا د مينـــې کـــور ده

زه د ســـولې فرشـــته يـــم ســـوله غـــواړم
ســـوله زمـــا د زړه آرزو د ســـترګو تـــور ده

نيمـــه برخـــه د نـــړۍ پـــه مـــا آبـــاده
نيمـه برخـه سـتا لـه لاسـه سـوی سـکور ده

د نـــړۍ و پرمختـــګ تـــه نظـــر وکـــړه
سـتا ګفتـار، کـردار، رفتـار د شـا پـر لـور ده

بـس دی نـور د جهالـت لـه څـاه نـه ووځـئ
د علميـــت رڼـــا خپـــره پـــه هـــره لـــور ده

(محبـــوبي) ډېـــوه د علـــم لاس کـــې واخلـــه
د علميـــت رڼـــا پـــه جهـــل بانـــدې زور ده

ښه اولاد

ښـــــه اولاد د زړه ټکـــــور دی
افتخـــــار د پـــــلار او مـــــور دی

خدای دې نه کړي څوک بد لارې
بـــــد اولاد د قـــــام پېغـــــور دی

نه پوهېږم

بیـــا مـــې څـــه پـــر زړه تېرېـــږي نـــه پـــوهېږم
زړه مـــې ځـــي رانـــه ډوبېـــږي نـــه پـــوهېږم

د غـم وریځـې مـې پر زړه بانـدې خپرې سـوې
لـــه لیمـــو اوښـــکې بهېـــږي نـــه پـــوهېږم

غليم ته

نن پر ما غليمه مه کړه غورځنګونه
چې سبا بيا درنه اخلم کساتونه

که هر څو زمری له پښو نه وي لوېدلی
په تش ګوانښ له ګيدړانو باسي زړونه

د شعر بلبل

زما د شعر بلبل ګونګ سوی ږغېدل نه کوي
وزر یې مات سوه ټپرېږي آلوتل نه کوي

په سترګو وینې په غوږ اوري خو زمان یې پر خوله
د خاموشۍ مهر وهلی دی ویل نه کوي

خدايه

خدايه زړه که مې خوشحال کړې څه به وسي
نـه دردمـن نـه يـې مـلال کـړې څـه بـه وسي

د زړه کــور مــې لــه خوښــيو ښخــه ډک کــړې
رانــه لــرې هــر جنجــال کــړې څــه بــه وسي

د اولس دردونه

بیـــا راځـــي و ګلســـتان تـــه زاغـــان ورو ورو
لـــه ګلشـــنه ځخـــه ځـــي بلـــبلان ورو ورو

بیـــا پـــرمخ د اســـمان راغلـــې تـــورې وریځـــې
ښـکلی لمـر سـو پـه پـردو کـې پنهـان ورو ورو

ځـــالې ورانـــې ســـوې د ســـولې د کـــوترو
تـــرې چـــارپېر ســـوه د جنګونـــو دېـــوان ورو ورو

دون همــت ســوه بیــا د ورور وینــو تــه تــږی
پــه لاســو کــې خوځــوي خنجــران ورو ورو

د وطــن خزانــې بیــا ســوې ورتــه پــاتې
لــه هــر خــوا ورتــه راځــي ښــاماران ورو ورو

دروازې د علــم او پــوهې تــړل کېــږي
جــاهلان ســوه د اولــس واکــداران ورو ورو

د دې خــوار اولــس دردونــه ځــوک دوا کــړي
چــې تــرې درومــي یــې د رنـځ طبیبــان ورو ورو

(محبــوبي) د خــدای لــه دره مــدد غــواړم
چــې نــابود کــړي د وطــن دښــمنان ورو ورو

مناجات

خدایـه(ج) مـوږ لـه ګمراهـۍ نـه پـه امـان کـړې
د اســـلام پـــر پاکـــه لاره مـــو روان کـــړې

نېک ګفتـار او نېـک کـردار مـو پـه نصیب کـړې
د زړه کـــور کـــې مـــو پیـــدا د دُرو کـــان کـــړې

چـــې خــدمت ســتا د بـــې وزلــه مخلــوق وکــړو
تــه پیــدا زمــوږ پــه تــن کــې هســـې تــوان کــړې

ســـتا مخلـــوق یـــو او و تـــا لـــره در درومـــو
دا کـــاروان مـــو لـــه خطـــره پـــه امـــان کـــړې

د باطن او د ضمير صفايي راکړې
لکه لمر مو منور پر ټول جهان کړې

له حرام او خيانت څخه مو ساته
د زړه کور کې مو د حق څراغ روښان کړې

ورور وژنه دلته بنده کړې خالقه
ټوله ورونه يو پر بله مهربان کړې

د دوی زړونو کې د مينې څراغ بل کړې
د وحدت په دېوه ټول دا پتنگان کړې

د جنگونو توره وريځ کړه رانه لرې
يو د سولې لمر راپورته پر اسمان کړې

د ورانۍ په نيت چې لاس راغځوي څوک
سر يې غوڅ، مال يې تالا او کور يې وران کړې

(محبوبي) لاس په دعا درته نيولي
خدايه(ج)! ته يې مستجاب د خولې بيان کړې

د هجرت دردونه

ای زما گرانه وطنه، زما روح او زما تنه
زړه مې ډک ستا له یادونو زما د پلار نیکه مسکنه

ستا نه لرې دلته پایم، دلته پایم خو تا ستایم
د هجرت زنځیر په پښو کې د فراق ترانې وایم

زه لرم دومره دردونه، زه لرم دومره غمونه
لکه ډک چې وي له کاڼو لوی بحرونه، لوی سیندونه

نــه پــه زړه کــې نــور ځــایږي، نــه پــه ژبــه بیــانیږي
زړه کـې جـام د صـبر ډک سـو، زړه مـې چـوي نـه پـاتې کیږي

چاتـــه ووایـــم حالونـــه، چاتـــه وایـــم رازونـــه
څــوک بــه درد راتــه دوا کــړي، څــوک بــه راکــړي تســلونه

زړه مـــې هســـې ســـولولی د دنیـــا ډیـــرو غمونـــو
لکـــه کـــانې چـــې د بحـــر ســـولولی وي موجونـــو

(محبــوبي) قلــم راواخلــه پــرې لیکــه د زړه دردونــه
د قلـــم پـــه وړه ژبـــه کـــړه بیـــان د زړه حالونـــه

ګوندې بار دې د زړه کم سي، ګوندې سپک دې درد او غم سي
ګوندې روح دې لږ آرام سي، ګوندې کـم د سـترګو نـم سي

له پسرلي څخه د یو دردمن اولس غوښتنه

بهــاره! دا مــنم چــې فصــل د ښــکلا یــې تــه
خــزان وهلــی ناروغــانو تــه شِــفا یــې تــه
ستا په راتـگ غرونـه رغونـه نـوې ساه اخـلي
مــړو کاینــاتو لــره ســاه د مســیحا یــې تــه
ته چې راځې د خدای لـه لـوري سـوغاتونه راوړه
مــوږ تــه د ســولې او د امــن پیغامونــه راوړه

بهــاره! بــل مــو پــر سرو بانــدې اورونــه دي
راته جوړ سوي په خپل کور کې دوزخونـه دي
ورونـه د بـل پـه لمسـون وینـې د خپـل ورور تویـوي
د غلیمانــو لاس وهــل او شــوم پلانونــه دي
د غلیمانـــو تبـــاهۍ تـــه طوفانونـــه راوړه
او پـــر سرونـــو یـــې لـــه پاســـه تندرونـــه راوړه

بهـاره! تـه خپلـو وږمـو کـې محبـت راوړه
دې سـړو زړو تـه مـو جذبـه د حـرارت راوړه
چې د وروری شلېدلي مزي بانـدې بیـا وگنـډو
د سـولې سـتن راوړه تارونـه د الفـت راوړه
مـوږ تـه د پـاکې خـوږې مینـې الهامونـه راوړه
د خـدای لـه لـوري راتـه داسـې سـوغاتونه راوړه

دا د غفلت په خوب ویده اولس بیداره کـړه تـه
تورې تیارې کـړه رانـه لـرې روڼ سـهار کـړه تـه
لږ ورته یاد کړه د میرویس او احمدشاه ویاړنې
د غلیمانـو لـه پلانـو یـې خـبردار کـړه تـه
متـو تـه زور، زړه تـه قـوت، سر تـه فکرونـه راوړه
پـه ویښـېدو، پـه پاڅېـدو دا اولسـونه راوړه

بهـاره! مـوږ دې نـه گـلان نـه آبشـارونه غـواړو
نه مست سیندونه، نه چمن، نه شنه دښتونه غـواړو
زموږ په منځونـو کـې بـل سـوي د نفـاق اورونـه
د دې دردمـن اولـس دردو تـه درملونـه غـواړو
چـې بانـدې مـړ د نفـاق اور کـړو بارانونـه راوړه
مـوږ تـه د سـولې او یـو والي پیغامونـه راوړه

ناروغ لـه خدایـه ښخـه کلـه بـل نعمـت غـواړي
له خپله خدایه روغ وجود، سالم صحت غـواړو
موږ د جنګونو دېـو داړلي یـو زخمـي پراتـه یـو
دلتــه هــر یــو د امــن تــږی امنیــت غــواړي
تــه چــې راځــې مــوږ تــه د امــن ســوغاتونه راوړه
د ســولې جــام کــې د یــووالي شربتونــه راوړه

د تــوپ، راکــټ، زړه لړزونکــي اوازونــه اورو
ددې بــې وزلــه اولــس چیغــې فریادونــه اورو
بــوی د بــاروتو او د وینــو مــو دمــاغ تــه راځــي
د خپـل دردمـن نـاقرار زړه ځـه دا ږغونـه اورو
بهـــاره! تـــه راتـــه قـــرار او تســـلونه راوړه
چې معطر مـو کړي دمـاغ داسـې عطرونـه راوړه

د ژوند کاروان

د ژوندون کاروان تېرېږي درېغه درېغه
آخري منزل رسېږي درېغه درېغه

له فاني سرایه عالم په کوچېدو دی
د بېلتون موزیک ږغېږي درېغه درېغه

د مرګي قاصدان ځي د هر چا لور ته
هر یو خپل په نوم پاڅېږي درېغه درېغه

څوک چې ولاړه بېرته نه راځي دنیا ته
تلـلي بېرته نه ستنېږي درېغه درېغه

نن په بل پسې ژړا او واویلا کړي
سبا خپله روانېږي درېغه درېغه

چا د نېک عمل توښه ځان سره یووړه
څوک په بدنامه یادېږي درېغه درېغه

ژونــدون دېــر لــه خپلــې غېــږې څــه شــړلي
زمــوږ نوبــت هــم رارســېږي دریغــه دریغــه

حــاضر دم دې غنیمــت گڼــه پــه ژونــد کــې
کــه عبــث درنــه تېرېــږي دریغــه دریغــه

دا خیــال مــه کــړه چــې نــور درومــي زه بــه پــایم
دلتــه څــوک نــه پــاتې کېــږي دریغــه دریغــه

د دنیــا پــه نعمتونــو غُــره مــه ســه
ټــول و بــل تــه پــاتې کېــږي دریغــه دریغــه

هغــه تلــلي در پــه یــاد کــړه هغــه څــه ســوه
ســتا هــم هســې وار تېرېــږي دریغــه دریغــه

څــو چــې تــوان لــرې د خلکــو خــدمتگار ســه
بــس همــدا دې پــه کــارېږي دریغــه دریغــه

(محبــوبي) د ژونــد لــه بــڼ څــه گــلان ټــول کــه
کنــه وخــت درنــه تېرېــږي دریغــه دریغــه

د وحدت چیغه

ګرانـــو وطنوالـــو دا څـــه وســـوه او څـــه کېـــږي
ولـــې مـــو جـــونګړه د نفـــاق پـــه اور ســـوځېږي

ولـــې مـــو کـــړنلاره د نېکـــو او پـــلار بدلـــه کـــړه
ولـــې مـــو مارونـــه پـــه لســـتوڼي کـــې اوســـېږي

ولـــې مو پـر سـترګو د غفلـت پـردې خپـرې دي
ولـــې زوړ غلـيم راتـه د ورور غونـدې ښـکارېږي

دلتـه غليمانـو اوبـه خـړې کـړې کبـان نيســـي
دا پـه خـوب ويـده افغانـان ولـې نـه پـاڅېږي

کلـه لا تـر څـو بـه آواره پـر دې ملکـو کـې یـو
کلـــه لا تـــر څـــو بـــه سره اورونـــه را اورېـــږي

خپلو کې چې وران سوو هر ګیدړ راته زمری سو نن
غـلي ورتـه ناسـت یـو غلـیمان راتـه ګواښـېږي

لاس او پښې تړلي د قصاب پر غـولي ناسـت یـو
ولـې د ځـارویو پـه څېـر ځـان راتـه ښـکارېږي

هغه احمدشاه چې دښمن کور کـې پـه لـړزه و تـرې
نـن یـې اولادونـه لـه خپـل سـیوري نـه ډارېـږي

راسـئ د وحـدت لاسـونه ورکـړو و یـو بـل لـره
زمـا او ســتا بــه زور د غلیمانــو لاس غــوڅېږي

چیغـه د وحـدت (محبـوبي) ورسـوه هـر چاتـه
دا د هـر افغـان د رنـځ درمـل دی پـرې رغېـږي

مطلبي یاران

د دې زمـــان لـــه یـــارانې بـــوی د جفـــا راځـــي
لـــه دې دوه مخـــي آشـــنایانو نـــه ترســـا راځـــي

د صادق یار پېژندل ګران دي د تهګانو تهـول کـې
زړه کې یې کرکه خو پر شونډو یـې خنـدا راځـي

که یې مطلب درسره بند و ځان غلام کړي درتـه
چې مطلب واخلي نه تپوس کړي نه پـر خـوا راځـي

که مطلبي یار لره ځای د زړه په کور کـې ورکـړې
نه به دې دوست سي نه په کار درته سـبا راځـي

د خوښۍ وخت کې دې څوک مخ او څـوک وخنـګ تـه ناسـت
وي
د مشقت وخت کـې ورو ورو درنـه پـه شـا راځـي

که ظاهري مقام دې لـوړ او دسـترخوان دې ډک

و
ټـول مطلبـان لکـه مچـان لـه هـرې خـوا راځــي

نــن پــه نــژدې دوســتانو بــې بــاوره ســومه
د مــار خــوږلي لــه تنــاب څخــه ترســا راځــي

څومره به ښه وي چې د خولې او د زړه لار يـوه کـړو
دې کــې رضـا هــم د مخلـوق هــم د مـولا راځــي

رښــتينی يــار د ســترګو تــور د زړه ټکــور وګڼــه
لــه نزديکــت نــه يــې و زړه تــه تســلا راځــي

(محبــوبي) کــاڼو د بحرونــو کــې ګــوهر لټــوه
رښــتينی يــار کلــه پــه لاس درتــه وړيــا راځــي

لېونی وایي

جهـــان زمـــا زه د جهـــان پـــه ننـــداره یـــم
کــه هــر څــومره لېــونی یــم لــه دوی ښــه یــم

زه و دوی تـــه، دوی و مـــا لـــره حیـــران دي
نــه پــوهېږم چــې دوی څــه دي او زه څــه یــم

د چلونـــــو او فرېبونـــــو بـــازار تـــود دی
ورتـــه گـــورم او د دوی پـــه تماشـــه یـــم

ټـــول عـــالم د نفـــس خـــواهش پســـې دی
زه لـــه هـــر څـــه بـــې پـــروا او بېگانـــه یـــم

د ورور غوښـې یـې خـوراک، وینـې یـې څښـاک
دی
خدای دې نه کړي چې به دوی غوندې لېوه یم

نــه لېــوه غونــدې حملــې وهــم هــر لــور تــه

نــه ددوی غونـــدې حـــریص او درنـــده یـــم

نــه لـــذت وړمـــه د نـــورو لـــه ذلـــت نـــه
ځکـــه تـولـــه راتـــه وایـــي چـــې ســـاده یـــم

گنـــاه دوی کـــوي او مـــا پـــه کـــانو ولي
خـــبر نـــه یـــم پـــه کـــوم جـــرم آلـــوده یـــم

(محبـــوبي) لـــه عـــالمونو څـــه جـــدا ســـوم
ویرانـــه کـــې لـــه خپـــل ځـــان سره اختـــه یـــم

ځمکې

ځمکــې ســاتي زړه کــې ځــومره عالمونــه
و هــر چاتــه خلاصــوي د زړګــي ورونــه

ډېــر غمجــن ارمــاني زړونــه دې پــه زړه کــې
تــا ســاتلي د هــر چــا د زړه رازونــه

لالهانــده ژونــد چــې ډېــر وو ســتومان کــړي
اوس دې غېــږه کــې کــوي خــواږه خوبونــه

ځــوک غرقــاب وو د غمونــو پــه دريــاب کــې
چــا لــه ژونــده ځخــه واخيســتل خوندونــه

د ژونــد کــور کــې يــو ځــو ورځــې مېلمانــه يــو
تېــروو بــه ســتا پــه غېــږه کــې کلونــه

ډېــر ځوانــان د هيلــو ډک زړه درتــه راغلــه
پــه ژونــدون کــې پــوره نــه ســوه آرمانونــه

پندونه

کــــه بــــرى غــــواړې زمـــا نورالبصــــره
په ژونـدو کـې پاکـه لار کـړه ځانتـه غـوره

ځانته ځاى د خلکو زړونـو کـې پيـدا کـړه
چـــې ونـــه لـــوېږي د خلکـــو لـــه نظـــره

مـدام سـاته اعتـدال پـه هـر يـو کـار کـې
د افـــراط او تفـــريط لار وي پـــر خطـــره

اعتبـار او اعـتماد ځـان کـې پيـدا کـړه
پـــه ټولنـــه کـــې بـــه تـــل يـــې معتـــبره

څه چې ته غواړې په بل يې هم پېرزو کړه
د انصـــاف تلـــه دې ســـاته برابـــره

لکــه شــمع رڼــايي محفــل تــه ورکــړه
چاپېريـال دې پـه خپـل نـور کـړه منـوره

زر چې پاک وي نو له اوره يې څه باک وي
نېک کردار سه ويره مـه کـړه لـه محشــره

ابتـدا کـې د هـر کـار انجـام تـه ځـير سـه
پـه دريـاب کـې مـه ګـډېږه بـې ګـودره

تـل سـپما کـوه فضـول خرڅونـه مکـړه
چـې محتـاج نـه سـې و بـل تـه د زړه سره

څو چې توان لرې د خلکـو خـدمتګار سـه
ځـــان دې ســـاته لـــه آزار او لـــه ضرره

انســان فــرق لــري تــر نــورو مخلوقــاتو
انســـاني کرامـــت ســـاته لـــه خطـــره

څه چـې وايـې پـه عمـل کـې هسـې وکـړه
(محبـوبي) چـې چاتـه نـه سـې بـې بـاوره

تېر وختونه

خدايه څه سوه هغه تېر خواږه وختونه
هغه تېرې خوږې مياشتې او کلونه

خدايه څه سوې هغه شپې او هغه ورځې
ډک له مينې او له خونده ساعتونه

څنګه پټ سوه له نظره چيرې ولاړه
هغه ټولې پاک سپېڅلي عالمونه

د يارانو منځ کې مينه محبت و
جارول يې له يو بل نه خپل سرونه

کـه دوسـتي وه کـه يـاري پـه صـداقت وه
نــه مکرونــه وو نــه فرېــب ؤ نــه چلونــه

که به څوک اخته په غم يا مصيبت سو
غځــول يــې هــر چــا مرســتې تــه لاســونه

دلتــه امــن و، خوښــي وه، آرامــي وه
نـه څـه جنـګ و، نـه د تـوپ راکټ ږغونـه

نــه د وينــو تويــول چاتــه مبــاح وو
نــه و ځانتــه چــا روا ګنــل قتلونــه

نــه انســان ؤ د انســان وينــو تــه تــږی
نــه وږيــا وو د سرو وينــو سره لعلونــه

نــه بــه راسي هغــه تلــلي تلــلي خلــک
نــه بــه زمــوږ او ددوی وسي ديدنونــه

خدايه(ج)! يو ځل خو يې خوب کې ورښکاره کړه
(محبــوبي) تــه تېــر وختونــه، تېــر کلونــه

څومره ښه

خــوږ آشــنا مــې رارســېږي څــومره ښــه
لــه ســفره راســتنېږي څــومره ښــه

پـه بېلتـون کـې يـې پـر مـا تـوره تيـاره وه
د بېلتــون شــپه ســبا کېــږي څــومره ښــه

هغــه زړه چــې د ناکامــه هيلــو گــور ؤ
کــور د مينــې تــرې جــوړېږي څــومره ښــه

نـن دنیـا راتــه رنګینــه غونــدې ښــکاري
تور هم سپین راته ښـکارېږي څـومره ښـه

د راتلـو زېـري يـې ډېـره کـړم خوشـحاله
پـه ګوګـل کـې زړه نڅېـږي څـومره ښـه

د امیـد ډېـوه مـې بلـه سـوه پـه زړه کـې
هــره خــوا راتــه ځلېــږي څــومره ښــه

د زړه کــور مــې لــه غمونــو څخــه ډک
ټــول غمونــه رخصــتېږي څــومره ښــه

قاصـــــدانو د غـــــماز ؤ رانــــــه وړی
اوس راځـي ترېنـه خلاصېږي څـومره ښـه

(محبـوبي) د زړه حـرم ورتـه خـالي کـړ
بـس همدلتـه بـه اوسـېږي څـومره ښـه

ناکامه هیلې

څنگـه دې فلکـه زمـا د زړه خونـه تـالا کـړه
هغـه چـې مـا نـه غوښـتل هغـه دې راتـه راکـړه

مـالا شـونډې نـه وې خلاصـې کـړې و خنـدا لـره
تـا مـې خنـدا واخسـته ژړا دې را عطـا کـړه

مـا د هیلـو قصـر د زړه کـور کـې آبـاد کـړی و
تـا پـرې تندرونـه لـه آسـمانه را خطـا کـړه

ما وې زه به جوړ کړم د ژوند باغ کې د ګلونو بڼ
تا مې هره هیله په زړګي کې نیمه خوا کړه

دا منم چې ژوند کې هم خوښي او هم غمونه شته
تا یو ته خوښي بل ته غمونه ور په شا کړه

تله د انصاف په لاس کې واخله او انصاف کوه
غم چې راکوې نو بیا خوښي هم راته راکړه

ټوله آرزوګانې مې د زړه په کور کې مه وژنه
لږ څه رحم وکړه څه چې غواړم هغه راکړه

ما د ژوند ترخې ډېرې لیدلې ډېرې څکلې دي
لږ خو مې فلکه له خوږو سره آشنا کړه

نور د (محبوبي) زړه کې فلکه غم ته زغم نشته
هر بد چې دې توان کې وه هغه دې راته راکړه

خلکو

ای خوږېــدلو خلکــو، ای کړېــدلو خلکــو
ای رنځېــدلو خلکــو ای دردېــدلو خلکــو

نــه بيــدارېږئ ولــې؟ نــه راپــاڅېږئ ولــې
ورونړه پـه ورونړـو وژني نـه هوښـيارېږئ ولـې؟

موږ په غفلت کې ډوب يو په جهالت کې ډوب يـو
دښمن په کور کې ساتو په څه وحشت کې ډوب يو

دښــمن مکـار دی زمـوږ خلکـو هوښـيار اوسـئ
د غفلـت خـوب نـه پـاڅئ ټولـه بيـدار اوسـئ

مـوږ سره وژنـو يـو بـل، دښـمن خوښـېږي راتـه
دې نـادانۍ تــه زمــوږ گــوره مُســکېږي راتــه

زمـوږ پـه ذلـت کـې مـدام ځانتـه لـذت غـواړي
پــه بربــادۍ کــې زمــوږ خپــل ابــديت غــواړي

پـه دې لېوانـو بانـدې خيـال د انسـان مـه کـوئ
زموږ د ټاټوبي په غلو خيال د پاسبان مـه کـوئ

کــاڼي نرمېــږي کلــه، دښــمن دوســتېږي کلــه
زمــوږ تــاريخي دښــمنان پــر مــوږ رحمېــږي کلــه

يو ځل تر شا وګورئ خپل تاريخو تـه ځـير سـئ
د پـلار، نيکونـو غيـرت او کارنـامو تـه ځـير سـئ

مــه کــړه د بــل غلامــي آزاد انســـان يــې تــه
د غيرتمنـــو اولاد، ســـوچه افغـــان يـــې تـــه

يــو لاس کــې تــوره واخلــه بـل کــې قلـم واخلـه
د خوشــحال خــان پــه پلونــو قــدم واخلــه

کـه مـو دښـمن مـات کـړی درتـه سـلام دی زمـا
(محبــوبي) وايــي خلکــو! دغــه پيغــام دی زمــا

راسه راسه

ای زمـــا د زړه قـــراره راســـه راســـه
ســتا بېلتــون کــړم نــاقراره راســه راســه

د زړه ګل مې ستا بېلتون کړی مړاوی مړاوی
راســه زمــا د ژونــد بهــاره راســه راســه

نه مې ورځ کې څه ارام نه په شپه خوب ستـه
ســترګې سرې لــه انتظــاره راســه راســه

ســتا د هجـر پـه اورونـو کـې مکـوټ سـوم
ته مې خلاص کړه له دې نـاره راسـه راسـه

زړه مې ستا د بېلتانه پـه تېـغ زخمـي سـو
د زخمـــي زړو پرســـتاره راســـه راســـه

اندېښــنو دې زمـا زړه سـوری سـوری کـړ
نـــه ويرېـــږې لـــه آزاره راســـه راســـه

زمـا لـه خـوا نـه غـماز څـه درتـه ويـلي
تــه پــه څــه يــې دل آزاره راســه راســه

د رويبــار پــه لاس پيغــام نــه درلېږمــه
راځــه راســه بــې رويبــاره راســه راســه

کومــه ورځ چــې دې نامــه د جفــا راشي
پــه شــپه ژاړم تــر ســهاره راســه راســه

لــه هــر چــا دې د راتلــو تپــوس کومــه
ځــارم ســتا د راتلــو لاره راســه راســه

(محبــوبي) د شــعر پــه ژبــه درتــه وايــي
مــه ځــه زمــا لــه کنــدهاره راســه راســه

وران کور

بیا ژړا جګېږي د کوم خوار جونګړه ورانه سوه
مړ د چا څراغ سو څوک بې سر او بې سامانه سوه
نسته رحم نسته په خونخوارو جلادانو کې
څه تباهي راغله لویه خدایه افغانانو کې

بیا ژړا جګېږي بیا څوک بوره، څوک سرتوره سوه
کوم ماشوم بې پلاره او بیا کومه خور بې وروره سوه
ولې اثر نسته په فریاد د یتیمانو کې
څه تباهي راغله لویه خدایه افغانانو کې

زموږ تنکي ځوانان جنګ کې پیدا، جنګ کې فنا سوله
اورې پرې اورونه په پردي لاسو تباه سوله
خدایه څه لو ګډ سو په تنکي تنکي ځوانانو کې
څه تباهي راغله لویه خدایه افغانانو کې

لونې د میرویس او احمدشاه ځنګه خوارانې سوې
ځي پردي ملکو ته د پردیو مزدورانې سوې
وران یې سول کورونه اوښکې ځاځي په ګرېوانو کې
څه تباهي راغله لویه خدایه افغانانو کې

دلته بیا د قهر تورې ورېځې خروښېدلې دي
کور کې د افغان یې تندرونه غورځولي دي
بیا غوغا سوه ګډه (محبوبي) په بې وسانو کې
څه تباهي راغله لویه خدایه افغانانو کې

زما هوډ

نن مې خیال دی خپل تندی به ماتومه
دا لـــه غمـــه ډکـــې کرښـــې ورانومـــه

زما په برخه ټول غمونه خوښې نسته
دا تقسیم په خپل قسمت نه قبلومه

د فلک له جفاګانو مې زړه شین سو
دا شـین والـی نـن فلـک تـه ورکومـه

د ناکامه آرزوګانو په درياب کې
پر زخمې زړه د څپو ټکرې خورمه

يا به مات کړم په خپل سر د درياب کاڼي
يا ساحل ته د برې ځان رسومه

زړه مې چوي د ژوندون له کړاوو څه
نور د ژوند له بنده ځان آزادومه

زما قسمت کې خواره نسته ټول ترخه دي
نن دا خپل قسمت په خپله بدلومه

دا يې هوډ او دا پيمان د (محبوبي) دی
يا به مرم او يا به ځان کامرانومه

له غمه ډکه شپه

تیــاره ده شــپه پخــه ســوه راتــه نــه راځــي خوبونــه
پــــر زړه بانـــدې مــــې راغلـــه د غمونـــو طوفانونـــه
چورتونــــو او فکرونــــو مـــــې آرام راخخـــــه یــــوړ
لـــه غمـــه ســـودايي ســـوم چاتـــه ووایـــم حالونـــه
غرقېږم د غـم سـیند کـې پـه هـر خسي- پـورې لاس نیسـم
نـــه لاس ځــوک راکــوي نـــه را معلـــوم دي ګودرونـــه
ســېلۍ او طوفـانونو کـړم اسـیره پـه خپـل منـځ کـې
پــــاڅېږم بېرتــــه لوېږمـــــه او خورمـــــه ټکرونــــه
اوږده د غمــــه ډکــــه شــــپه، تیــــاره ده او چوپتيــــا ده
لمـــر ځـــرک نـــه معلـــومېږي او ویـــده دي عالمونـــه
دم چُــف د ملایــانو هـــم اثـــر راباندې نـــه کـــړي
دردونــــه نـــه کمېـــږي بــــې تــــاثیره ســــوه دمونــــه
زمــا ربــه ســتا بنــده یــم ســتا کــرم او رحــم غــواړم
نـــــور مــــه اوروه مــــا بانـــدې د قهـــــر بارانونـــــه
خالقـه دا مـلال زړه مــې خوشــحال پــه خپــل کـرم کــړه
د غـــم زنځـــیر کـــې بښـکېل یـــم رانـــه مـــات کـــړه زنځیرونـــه
محبـــوب مـــې تـــه يـــې ربـــه (محبـــوبي) دې در کـــې ژاړم
لـــه تـــا نـــه مـــدد غـــواړم لـــرم ســـتا نـــه امیدونـــه

د میوند غمیزه

پـر زړګـي بانـدې مـې راغلـه بیـا دردونـه نـوي نـوي
د زړه زخم کې مـې جـوړ سـوه نـور زخمونـه نـوي نـوي

ای زړګیــه تــه بــه څنګــه پــه آرام او پــه قــرار ســې
لــه هــر لــوري پرتــا کېــږي ګوزارونــه نــوي نــوي

زمــا پــر ګرانــو وطنوالــو تندرونــه را وریــږي
بیــا یــې وســول پــر سرونــو غوبلونــه نــوي نــوي

لــه هــر کــوره څــه راوځــي ســوي ســوي فریادونــه
د کورونــو مــخ تــه ګــورم تابوتونــه نــوي نــوي

نــوي نــوي تــابوتو کــې نــوي نــوي ځوانــان ګــورم
هــر تــابوت څخــه څڅېــږي سره لعلونـه نـوي نـوي

زما د خـوار اولـس پـه وینـو دښـتې سرې سـوې غرونـه سره سـوه
خدایــه ورکــړې و قاتــل تــه عذابونــه نــوي نــوي

زجـر ور نـه کـړې لحـده دې تنکـې زلمـو تـه
په ژوندون کـې يـې ليـدلي ډېـر زجرونـه نـوي نـوي

ای لحده! لکه مور چـې خپـل ماشـوم پـه غيـږ کـې سـاتې
تــه هــم هســې تــازه ســاته دا ګلونــه نــوي نــوي

ای زمــا خـــوارو، وږو، لوڅـــو لالهانـــد اولســـونو
و کـــوم لـــور تـــه مـــو کولـــه ســـفرونه نـــوي نـــوي

د مـرۍ پيداکيـدو تـه تلاسـت پـردي پـردي ملکـو تـه
پـر ځــانونو مــو قبــول کــړه خطرونــه نــوي نــوي

خپل وطن کې مهاجر ياست نه مـو کـور او نـه ډوډۍ سـته
هـر قـدم کـې درتـه جـوړ دي پاټکونـه نـوي نـوي

د ميونــد غميــزې ډېــره (محبــوبې) کــړه نــاقراره
نـن ليکـې د زړه پـه وينـو خپـل دردونـه نـوي نـوي

تاته وایم ګاونډیه!

زمـا ګاونډیــه دا ورځ نــه درتــه پــاتېږي ګــوره!
چې پـر مـا خانـدې دا خنـدا دې ژړا کېـږي ګـوره!

تـه چــې زمـا د کـور ورانـۍ لپـاره پـلان جـوړوې
څوک چې د بل کور ورانـوي کـور يـې ورانېـږي ګـوره!

دا خړ سېلاب چې راروان دی زما او ستا پـه لـوري
ستا هم په دې سېلاب کې سر او مال غرقېږي ګوره!

تــه چـــې زمــا د سر پــه بيــه بنګلــې جــوړوې
دا بنګلــې دې پــه دوزخ بانــدې بــدلېږي ګــوره!

نــن مــا پــه تــا وژني او تــه يــې د سـبا نښـه يــې
نـه پـر مـا رحـم کـړي او نـه پـر تـا رحمېـږي ګـوره!

دلته چې اور د نفـاق بـل سـو ورتـه خـس مـه راوړه
اور چې زور واخلي ستا و کـور تـه هـم رسـېږي ګـوره!

تــه ابــادي خپلــه زمــا پــه بربــادۍ کــې وينـــې
د خدای لعنت پر داسې چا باندې ورېږي گوره!

ځانتــه کبــان نيســـې او مـــا لـــره اوبـــه خـــړوې
چې بل ته ځاه باسي څوک خپله پکې لوېږي گوره!

دا پــه بمونــو وران کورونــو تــه مــې مــه مُســکېږه
انتظــار وکــړه ســتا کورونــه هــم ورانېــږي گــوره!

دوه ژبې مه ساته په خوله کې دوه مخـي مـه کـوه
نور دې نقاب ورو ورو له مخـه پورتـه کېـږي گـوره!

يــا زمــا ملگــرى ســه يــا مــل ســه د غليمــه سره
دوې هندوانې په يوه لاس نـه نيـول کېـږي گـوره!

زړه کې دې يو څه خو په ژبه بانـدې بـل څـه وايـې
(محبــوبي) ســتا و دې چلــو تــه حيرانېــږي گــوره!

که زما او ستا زور سره يو سی لوی قـوت بـه جـوړ کـړو
بيــا غلــيمان زمــوږ تــر کــورو نــه رارســېږي گــوره!

راځه چې ځو صحرا ته

راځــه چــې سره ولاړ ســو لــه دې ځایــه و صــحرا تــه
د شــنو غرونــو لمنــو تــه ښاســته ښــکلې بېــدیا تــه
زړګـی مــې نــور تنــګ ســوی پــه دې لــوړو دېوالــو کــې
راځـــه چـــې سره ولاړ ســـو د کېږدیـــو تماشـــا تـــه
لـــه دې پوښـــلي کـــور بنـــدې هـــوا څـــه بـــه راووځـــو
آزاده ســـاه بـــه واخلـــو ځـــو تـــازه هـــوا تـــه
ورو ورو بـــه د غمونـــو پېټـــی لـــرې کـــړو لـــه زړو څـــه
ځانونــه بــه یــې غــم کــړو غــم بــه نــه وي راتــه پاتــه
غمونـــه پـــه ټـــول وســـپارو څپـــو تـــه د ســـیندونو
دردونـــه بـــه هـــم واچـــوو د لـــوړو غرونـــو شـــاته
راځــه چــې یــو ځــو ورځــې د کوچیــانو مېلمانــه ســو
غــوږ کښــېږدو د ســاده خلکــو ســاده ســاده وینــا تــه

شـپونکی گـورو چـې ځنگـه پـه دښـتو کـې رمـې څـاري
پــه مینــه بــه غــوږ کېــږدو د شــپونکیو و هاهــا تــه
بیـا وگـورو ښـکاري د غـرو هوسـۍ ښـکاروي څنگـه؟
هــم وگــورو لــه مــرگ څــه د هوســیو و ځغســتا تــه
ملگـرې بـه لـه ځـان سره کـړو څـو کوچیـانې پېغلـې
یــو ځــای بــه سره ولاړ ســو د غــاټولو تماشــا تــه
غـاټول بـه کـړم را ټـول او ترېنـه جـوړه بـه گېـډۍ کـړم
پــه مینــه او خنــدا بــه یــې ډالــۍ کړمــه و تــا تــه
ښــکاره بــه سره ووایــو د خپــل زړگــي حالونــه
زه تـا تـه د زړه حـال وایـم تـه حـال ووایـه مـا تـه
د شـپې بـه ښـکلي سـتوري مـوږ تـه کـړي اشـارتونه
سـپوږمۍ بـه پـه حیـرت وي دې زړه وړونکـې تماشـا تـه
نـن زړه د (محبـوبي) لـه ښـاره مـوړ راتـه ښـکارېږي
لـه ښـار او لـه ښـاریانو څخـه درومـې و صـحرا تـه

د ژوند ډګر

د ژوند ډګر کې هم خزان او هم بهار راځي
کله خپرې تورې تیارې کله سهار راځي
کله د غم د سند څپې انسان په مخه واخلي
کله له هرې خوا خوښي ورته بې شمار راځي
کله پر مخ د انسان بنده سي د هیلو کړکۍ
کله بریا وي هم له در هم له دېوار راځي
کله یې واخلي وزرو کې د نجات فرښتې
کله یې سرته د زمان د دېو ګوزار راځي
کله یې ونه د آرزو د خزان باد ووهي
کله یې وچې څانګې شنې سي پرې بهار راځي
ژړا، خندا دواړه ملګري له انسانه سره

نه بېلېدونکي دي تـر مرګـه وار پـه وار راځـي
د ژوند سفر کې هم ژورې او هم لوړې راځـي
څوک چې همت لري پر دې لار استوار راځي
مدام پر ستونزو بريالي وي د همت څښتنان
ځان و هـدف تـه رسـوي او پـر دې لار راځـي
که هر څو لوېږي بيا پاڅېږي بې وسي نـه منـي
برياليتوب په لاس راوړي پـر دې بـازار راځـي

(محبـوبي) زړه کـې دې ډېـوه د اميـد بلـه سـاته
تـورو تيـارو د ژوندانـه کـې دې پـه کـار راځـي
د مايوسۍ زنځيـر لـه پښـو او لـه لاسـو لـره کـړه
پــه حرکــت کــې برکــت د کردګــار راځــي

له زمانې څه شکایت

د زړه په خونه کې دردونه لرم
لـــه زمـــانې شـــکایتونه لـــرم

نه څه آرام لرم په سر د ځمکې
نـــه الوتـــو تـــه وزرونـــه لـــرم

لکـه ویشـتلی وزر مـاتی مرغـه
لـه سـوزه ډک فریادونـه لـرم

که د زړګي ورونه مې خلاص کړم درتـه
پکـــې د سرو وینـــو ډنډونـــه لـــرم

له هـرې خـوا څـه ګوزارونـه خورمـه
لـه هـر هـر چـا پـر زړه داغونـه لـرم

زمانـه! بـس ده نـور مـې مـه ځـوروه
سـتا لـه ظلمـو څـه داسـتانونه لـرم

پر دې نـاتوان وجـود مـې ورحمېـږه
لـــه تانـــه دغـــه امیدونـــه لـــرم

پر زخمـي زړه مـې ګـوزار مـه راکـوه
نــه تــوان طاقــت د ګوزارونــو لــرم

د (محبوبي) له مرۍ لاس لرې کـړه
یو څو وروسـتي دردمـن آهونـه لـرم

دوه مخي انسان ته!

تــه هــم پــوهېږې چــې زه پــوهېږم
زه هــم پــوهېږم چــې تــه پــوهېږې

نــور دې نقـاب کـړه لـه مخــې پورتــه
نــور بــه نــه پــټ ســې او نــه پټېــږې

نــه دې وقــار ســته پــه جامعــه کــې
او نــه پــه نېــک نــوم چېرتــه يــادېږې

په خوله دې يو څه زړه کې دې بل څه
دوه مخــي مــه کــړه چــې رســوا کېــږې

په یـوه خولـه کـې دوه ژبـې سـاتې
لـه خپـل عملـه هـر ځـای شرمېـږي

پټېـدای نـه سـې د پـردې شـاته
د پـردې شـاته هـم معلـومېږي

کـه توبـه نـه کـړې لـه دې کـرداره
د خـدای حضـور تـه څنگـه درېـږي

صـداقت نـه کـړې پـه کـار او بـار کـې
و خیانـت تـه ډېـر هوسـېږي

مـدام ملتیـا کـړې د بـد کـردارو
چې نېـک کردار وي تـرې لـرې کېـږي

چـې نـه دې قـدر نـه اعتبـار سـته
دا څـه ژونـدون دی او څـه بـه کېـږي

دا ټولـه وایـم دا سـتا لپـاره
(محبـوبي) وایـي کـه وپـوهېږي

جفا کار ته!

نـن مـې بیـا پـر زړه د غـم بـاران وریـږي
سـتا تخمونـه د جفـا پکـې شـنه کیـږي

ستا جفا مـې نویشـته د زړه پـر تخـت ده
کـه هـر څـو یـې هېـروم نـه مـې هېرېـږي

چې هر بـد دې را بـه زړه کـړم سترګې ژاړي
پرهارونـــه مـــې د زړه راتـــه خنـــدېږي

چــې نظــر وکــړم د زړه پــاکې کعبــې تــه
ســتا جفــا لکــه بتــان پکــې ښــکارېږي

نــادان زړه لــه جفــا کــار نــه وفــا غــواړي
لمــر پــه تــوره شــپه کــې کلــه څرګنــدېږي

د زړه کورته مــې غــم راغــی خوښــي ولاړه
د اخـــتر ورځ عاشـــورا راتـــه ښـــکارېږي

ستا جفا مې زړه غمجـن هـم يـې دردمـن کـړ
زخمـــي زړه مـــې نـــه رغېـــږي نـــه درېـــږي

(محبوبي) که بـل جفـا کـړي تـه وفـا کـړه
هر هر چا ته د خپل کښـت ثمـر رسـېږي

و جاهل ته!

نصـيحت جاهـل تـه ټـوکې معلـومېږي
نـه اثـر وربانـدې کـړي نـه پـه خوښـېږي

جـاهلان لکـه تـور کـاڼي د سـيندونو
پـه اوبـو بانـدې نـه نـرم نـه سـپينېږي

لنډۍ

شربت د وصل راته راکړه
زه يم د هجر جل وهلې مړه به سمه
ستا بېلتانه کړم بې غيرته
له غليمانو څخه غواړم کومکونه
د بېلتون زهر دې ترخه وه
په ما يې قی کړه د ټول عمر نعمتونه
بيا مرور راته ښکارېږې
چې غمازانو درته څه ويلي دينه
په ټوکو ټوکو مرور سو
زما آشنا د ماشومانو خوی لرينه
ګيله له خپلو څخه کيږي
له پردي خلکو څه به څه ګيله کومه

مینـــې دې داســـې لېـــونی کـــړم
پــه رڼــا ورځ مــې د کــور لار غلطومــه
بیــا مــې چپــه ســترګه رپېــږي
زړه مې درزېږي چې به څه راپېښنه شینه
د زرو قـــــدر پـــــر زرګـــــر وي
د معشــوق قــدر لــه عاشــقه سره وینــه
ســـتا د دیـــدن بـــاران کـــه وسي
زمـا د زړه باغچـه بـه ونیســـي ګلونـه
نیســتي د خــدای لــه لــوري راغلــه
خپلـو پـردو راخخـه واخیسـته لاسـونه
زه دې رســوا کــړم پــه عــالم کــې
پــه لویــه لاره کــې کــوي اشـــارتونه
ماښـام مــې خــوب لیــده جانانــه
چې کندهار کې د خرقې زیارت ته ځونه
(محبـوبي) نـورې لنـډې بـس کـړه
ډېـرې لنـډۍ د سـړي لا غـم زیاتوینـه

رستم

زموږ د ټولنې یوه دردونکې قیصه

اورېدلې مې قیصه ده چې له زهرو نه ترخه ده
ورته غوږ سئ وطنوالو هسې نه چې افسانه ده

د رستم په نوم یو ځوان و د همدې خاورې افغان و
نه یې څمکه باندې سوری نه یې ستوري پر اسمان و

خو څښتن ورته ورکړي ښایسته پنځه بچیان وو
دوې یې لوڼې درې زامن وو تر خپل ځان ورباندې ګران وو

یوه ورځ رستم ویله تاته وایم ای مېرمنې
اوس د کلیو حال خراب دی دا خبرې کوم سپینې

زموږ همدا پنځه بچیان دي ورته ډېر مو امیدونه
تېروو د دوی لپاره تکلیفونه، زحمتونه

خدای دې نه کړي چې رانسي له دښمنه راکټونه
بیا ونه کړي په خوارانو جهازونه بمباردونه

ځه چې ولاړ سو و کابل ته هلته ښه ده آرامي ده
لوی لوی خلک هلته اوسي ارزاني ده پرېماني ده

د دوی کشره لور وړه وه په نامه باندې ډېره وه
و کابل ته يې د تللو ډېره ډېره تلوسه وه

له خوښۍ نه يې پر شونډو د خندا ځپه خپره سوه
تا وې خلاصه دوزخي ته له جنت نه دروازه سوه

د رستم ښځې ويله زه که ولاړه سم تربلخه
د وړو پلاره پوهېږم راسره ده خپله برخه

که کابل لره روان سو هسې نه چې سرګردان سو
نه به کور نه به ډوډۍ وي په ورتګ به پښېمان سو

رستم وويل مېرمنې چې خدای راکړه دا نسونه
خوراکونه به هم راکړي هسې مه کوه غمونه

فيصله يې په دې وکړه چې کابل لره روان سي
په دې خيال چې يې سرونه له خطره په امان سي

له خپل کلي را بهر سوه د کابل په لور روان سوه
خو په لاره کې ډېر ستړي دا بدمرغه انسانان سوه

رستم وویل مېرمنې هسې مه خوره دزړه وینې
د انسان چې په نصیب وي نو هرو مرو یې وینې

د خپلوانو کور ته ولاړه شپه یې تېره کړه سهار سو
رستم ووتی بازار ته په لټون د کاروبار سو

ټوله ورځ د رستم ښځې له هر چا کول پوښتنه
چې نژدې ستاسې و خواته را پیدا کړئ یوه خونه

چې د توپ او راکټونو له خطره په امان سو
که مو خدای کلی آرام کړ، بیا به کلي ته روان سو

خو یو چا ورلره ورکړه په یو کور کې یوه خونه
چې د څو میاشتو لپاره په دننه کړي سرونه

رستم هر سهار تلی ښار ته مزدوري به یې کوله
شپې او ورځې تېرېدلې روزي خدای ور رسوله

له سهاره تر ماښامه رستم ستړی او ستومان و
د اولادو نفقې ته سرګردانه او ستومان و

یوه ورځ چې رستم راغی ډېر ستومانه و خپل کور ته
دواړه لاس یې په دعا کړه د پاک رب دربار ته پورته

رستم وویل ای خدایه! دا زامن راته ځوانان کړې
او پوره مې پاکه خدایه د دې سوي زړه آرمان کړې

نیک عمله او صالح یې لویه خدایه راته لوی کړې
ستا پر دین او شریعت مې برابره لور او زوی کړې

چې له دې ستومانه ژونده څه دمه سم څه آزاد سم
چې دوی وکړي راته ګټې زه د دوی په کومک ښاد سم

رستم ډېر لرل سبا ته د خواږه ژوند امیدونه
خو تقدیر ورته کړلي وه په برخه کې غمونه

چې په برخه یې هر څه وو هغه ټول یې ولیدله
د ازل کرښه یې نه کړه په تدبیر باندې بدله

چــې ســهار ســو لمــر راپوتــه ددې ځمکــې پــر آســمان ســو
رستم وخوځېد لـه کـوره د خپـل کـار پـه لـور روان سـو

ځــو شــېبې وروســته تــر غــوږ ســوه لړزونکــي آوازونــه
د هر چـا زړه پـه ټوپـو سـو، شـونډې وچـې ژيـړ مخونـه

ماشــومان ټــول پــه ځغســتا ســوه لــه کــوځې نــه راتلــه کــور تــه
د رســتم بچيــان هــم راغلــه پــه تلــوار و خپلــې مــور تــه

د رســــتم چــــې تــــر غــــوږ ســــوه د راکټــــو آوازونــــه
بېرته کـور لـره را سـتون سـو او را تېـز يـې کـړه ګامونـه

رســــتم وويــــل مېرمنــــې ژر را ټــــول زمــــوږ واړه کــــړه
زه بــه ګرمــه ډودۍ راوړم چــای تيــارې دوی مــاړه کــړه

چې ماښام وږي ويـده سـوه زړه مـې ډېـر ډېـر نـا ارام ؤ
خو په کور کې مو ځـه نـه وو ځـه مـو کـړي وای ناکـام ؤ

چــې رســـتم لـــه کـــوټې ووت او لـــه کـــوره را بهـــر ســـو
يوناځاپـــه يـــې پـــر خونـــه مزايـــل را برابـــر ســـو

د رستم د امید خونه شنو لوخوړو کې سوه ورکه
رستم چیغه کړه په زوره او را ولوېدې پر ځمکه

یودم ګډه واویلا سوه لوی واړه ټول په ځغستا سوه
چا بچي خپل ټولوله څوک له ویرې په ژړا سوه

چا رستم په غېږ کې ونیو او ناري یې پر وهلې
لکه مړی غوندې پروت و چا اوبه باندې شیندلې

چا ویل چې هله ژر سئ واړه خاورو نه بهر کړئ
ګوندې څوک پکې ژوندي وي ژر ډاکټر باندې خبر کړئ

ګاونډیان په تلوار راغله خاورې ژر لرې کولې
په دې خیال چې به ژوندی وي او ناري یې پرې وهلې

د رستم بچي او ښځه چې یې خاورو نه بهر کړه
ټول ویده په درانده خوب وه هر یو ساه و خدای ته ورکړه

د رستم بچي او ښځه دا ځل ښکار سوه د خونخوارو
د بې رحمه قاتلانو، د لوټماره داړه مارو

چې رستم کړي سترګې روښې نه يې ښځه نه بچيان وو
پردي خلک پرې راټول وو نه يې دوست نه يې ياران وو

يو ناڅاپه يې له خولې نه يوه چيغه رابهر سوه
سترګې پاتې سولې وچې خپل بچي يې په نظر سوه

د رستم ټول اميدونه د باروتو به اور وسوه
څراغ مړ او کور يې وران سو، رڼا ورځ وربانې شپه سوه

د غټانو برخې غټې، د خوارانو برخې خوارې
غټان هرې خوا ته تلای سي، خوار ته بندې ټوله لارې

د رستم په کور محشر سو ټول بچيان يې شهيدان سوه
خاورو وينو باندې لژند، دا ښايسته ښايسته ګلان سوه

پر خوارانو باندې اورې د راکټو بارانونه
خو د دوی د ژوند په بيه جوړوي غټان قصرونه

دلته چا دی اور بل کړی او بيا څوک په کې سوځېږي
چا ګناه او جرم کړی او جزا چاته رسېږي

رستم وویله خدایه! ما به کړي وي کبرونه
چې یودم دې رانه واخستل د ژوند ښکلي نعمتونه

ده وې خدایه! خدایي ستا ده زما رضا ستا په رضا ده
څه چې ستا له لوري راسي زما قبوله ستا عطا ده

خو دا یوسوال مې قبول کړه اخرت مې خراب نه کړې
ژوند مې ټول په عذاب تېرسو خو د ګور عذاب رانه کړې

شپه په دې ناورین سوه تېره د سوړ ژمي سوړ سهار سو
د رستم له اسوېلو نه د اسمان په مخ غبار سو

لمر ځان پټ کړ په پردو کې پر سینه د اسمان نه و
دا ناورین چې پر افغان و د لیدلو توان یې نه و

چې تیارې جنازې سوې خلکو پورته کړه کټونه
وربځې ورو پرې اورولې جوړ د واورې سپین ګلونه

ځمکې وویل بچیانو راځئ زما غېږې ته راسئ
د بې رحمه انسانانو څه را لرې را جدا سئ

دوی لــه تاســې ځخــه واخســتل د ژونــدون خــواږه حقونــه
پــاک الله دې پــر نــازل کــړي لــه آســمانه تندرونــه

دا دنیــا پرېــږدئ و دوی تــه، چــې مــاڼه پــرې دا لېــوان سي
خزانې پرېږدئ و دوی تـه چـې ویـده پـر ښـاماران سي

ځمکــې خــلاص کــړه د زړه وروـنـه، پــه کــې وې ســاتل ګلونــه
ویل زمـا د زړه پـه کـور کـې، اوس کـوئ خـواږه خوبونـه

چــې لــه خــوارو ځخــه اخــلي خــدای ورکــړي نعمتونــه
هغــه خــدای دې پــر نــازل کــړي بلاګــانې آفتونــه

خدایـه! اوښـکې د مظلومـو ظالمـانو تـه سـېلاب کـړي
د قصـرونو سره یو ځـای ظالمـان پـه کـې غرقـاب کـړې

اوروي چــې ځــوک اورونــه، ورانــوي د خــوارو خونــه
دوی مکوټ کړې په دې اور کې چې ترې خلاص سي عالمونه

(محبــوبي) اول د خلکــو و دردونــو تــه نظــر کــړه
بیا قلـم پـه لاس کـې واخلـه ټـول جهـان بانـدې خبـر کـړه

د قلــم پــه وړه ژبــه د ظــالم ظلــم بیــان کــړه
پـټ یـې مـه سـاته رازونـه و جهـان تـه یـې عیـان کـړه

ښکلي خوبونه

ما خوب لیده په ژوند کې مو پیـدا یـوه رڼـا سي
تیارې کړي رانه لرې را پیدا یـو سـپین سبا سي

زړګـی مــې لـه غمونـو او دردونـو څـه خـالي وي
پتري نیولې شونډې له خوښۍ نه په خنـدا سي

زمــا د مــړاوو هیلــو غــوټۍ وســپړي ګلونــه
چې زړه مې هر څه غواړي هغـه ټـول راتـه مهیـا سي

رښتیني یاران ناسـت وي د ټـګانو ټـولی نـه وي
ټګان لـه شـومو هیلـو سره ورک سي او فنـا سي

نــه اورم لــه کــورو څــه فریادونــه او کوکــارې
نه جنګ وي، نه وژل وي، ورک غمونه او ژړا سي

نـه فسـق وي، نـه فسـاد وي، نـه د خـوارو ځـورول وي
قانون او شريعت پـر ټـول ملـت حکـم فرمـا سي

حيرانه سوم چې خنګه دا ملت خوشحاله وينم
له ډېرې خوشحالۍ خخـه مې سترګې پـه ژړا سي

په سترګو کې مې ډنډ سوې د خوښۍ او مينې اوښکې
جـدا سي لـه لېمـو خـه د ښـو څوکـو تـه راسي

په اوښکو مې مخ لوند سو او را پاڅېدم له خوبه
ما ووې خدای رحيم دی ګوندې شپه پر موږ سبا سي

ليدلي(محبوبي) دي نن خـوارِه ښـکلي خوبونـه
خالقه له تا غواړي چې خوبونـه يـې رښـتيا سي

آسـمان مـو د جنګـو لـه وريځـو خخـه پـاک سي
د سـولې لمـر راپورتـه سي وطـن رڼـا رڼـا سي

ته نه وې

د مرحوم ډاکټر سيد احمدشاه د مړينې د
لومړي تلين په مناسبت د هغه مرحوم د
مېرمنې له خوا:

زه دې فـراق کـې لکـه شـمع ژړېـدم تـه نـه وې
ټوله سوم اوښکه پر تصوير دې څڅېـدم تـه نـه وې

ستا د بېلتون لمبې مې بلـې وې د زړه پـه کـور کـې
سر تـر قدمـه سـوځېدم ويلـې کېـدم تـه نـه وې

زه دې د بيا راتلو په طمع وم چـې بيـا بـه راسـې
يا به تلم وره تـه يـا کړکـۍ تـه درېـدم تـه نـه وې

تـا د سـفر لاره بدلـه کـړه جـدا سـوې لـه مـا
زه دې په لټه په کوڅـو کـې گرځېـدم تـه نـه وې

کال دې پوره سو نـه دې وينـم نـه دې ږغ اورمـه
پـر مـا نـاورين و ټولـه کـال وکړېـدم تـه نـه وې

تا وې يـوازې دې د ژونـد سـفر کـې نـه پرېږدمـه
پر دې اغزنـه لار لوېـدم، بيـا پاڅېـدم تـه نـه وې

د وفـا لاس دې راتــه رانــه کــړ يــوازې دې کــړم
زه دې د هجـر پـه دريـاب کـې غرقېـدم تـه نـوې

چې ستا د سترګو ډېوې مړې سوې نو تياره سـوه پر ما
زه د فـراق تـورو تيـارو کــې اوسـېدم تـه نـه وې

ستا د مرګي ناره چې وسوه نو محشـر سو پـر مـا
نه مې له ځان نه لـه جهانـه خبرېـدم تـه نـه وې

ستا پر مزار باندې مـې خپـور کـړ د خپـل سر پـوړنی
د قبر خـوا نـه دې پـه چيغـو پاڅېـدم تـه نـه وې

تر څو چې مرم پر سر ساتم سـتا د عـزت پـوړنی
ستا له مـزاره (احمدشـاه) رخصـتېدم تـه نـه وې

د پښتونخوا پښتون ته!

کـه تـه دلتـه يـې يـا هلتـه يـې پښـتونه!
لــرم ســـتا سره د مينـــې پيوندونـــه
زمــوږ رگونــو کــې يــوه وينــه بهېــږي
خير دی دا که مختلف يې وي گروپونه
احمدشاه، ميرويس، اجمل، کـه خوشحال خان دی
ټول د يو بابا لمسيان بېـل يـې نومونـه
خير دی ته که د سيند يو خوا زه بل خوا يـم
زمــوږ و يــو بــل تــه رســېږي اوازونــه
کندهار، که ننگرهـار يـا پښـتونخوا ده
دغـــه واړه د يـــوې ونـــې ښـــاخونه
پښـتانه ټـول د پښـتو د بـڼ گـلان دي
پرې ښايسته ده د آسيا د زړگـي خونـه
د غرض خاونـده بېـل بـه سره نـه کـړې
دا د مينـــې پـــه تـــارو تـــړلي زړونـــه

زموږ د مينې وړانګې وځي له فولاد نـه
تـه مـو مـخ تـه ږدې د ختـو دېوالونـه
چې لاسونه د وحدت يو بـل تـه ورکـړو
درکـــوو درتـــه مرګـــوني ګوزارونـــه
نن مې مه کړه پر زخمـي تـن ګوزارونـه
چـې سـبا بيـا درنـه اخلـم کسـاتونه
که هر څو زمرى له ښنو نه وي لوېدلی
په تش ګواښ له ګيدړانو باسي زړونـه
ورونو خـداى لپـاره ټولـه سره يـو سـئ
لـه زاړه غليمـه واخلـئ خپـل حقونـه
لا تر څو به لاس تر زنې ور ته ناست يو
وړو به ګور تـه خپـل نيمګـړي ارمانونـه

(محبـوبي) وايـي راځـئ چـې سره يـو سـو
دښـــمنانو تـــه ور نـــه کـــړو فرصـــتونه

زما خطا

مــا پــه مینــه و ژونــدون لــره کتلــه
لــه هــر چــا مــې د وفــا طمــع لرلــه

مـا وې زه بـه خـوږ ثمـر لـه ژونـده واخلـم
د ژونــد ونــه مــې پــه مینــه لویولــه

ما وې زه به یې له سیوري لانـدې کښـېنم
د خپــل زیــار ثمــر بــه واخلمــه پخپلــه

چــې تکیــه مــې تــل کولــه پــه مخلوقــاتو
خپــل کــرلي مــې نــن وربېــل پــه خپلــه

څه چې ګورم زمـا د خپلـو کـړو تـاثیر دی
نــور بــه نــه کــوم ګیلــه لــه یــو او بلــه

آرزوګانې مې لاهو سوې په خړ سیند کې
د امید کښتۍ مې ورو ورو غرقېدله

د هغې ونې له لښتو نه ګوزار خورم
کومه چې ما د زړه په وینو اوبوله

خدای مې هېر کړ له مخلوقه مدد غواړم
نسته نسته تر دې لویه ګناه بله

(محبوبي) د هیلو کور و اباد کړی
د تقدیر کاتب نور څه ورته لیکله

د مرحوم ډاکټر سيد احمدشاه
په ياد

د زړه سر د سترګو توره د دردمن زړګي ټکوره
زړه مې غواړي ستا په ياد نن چيغې ووهم په زوره

ته زموږ د آرزو باغ وې و تيارو ته مو څراغ وې
ستا د مرګ ناره چې وسوه رڼا ورځ کې سوم شبکوره

دا يو تندر د اسمان و که په ځمکه کې طوفان و
ستا د مينې کور يې وران کړ هره خوا سوه تياره توره

څومره ژر څومره بې وخته د اجل قاصدان راغله
بيابان لره يې يووړې او جدا يې کړې له کوره

ستا د ګډ ژوندانه ځاله څنګه ورانه سوه بې وخته
ستا د مرګ طوفان پرې راغی ستا مېرمن يې کړه سرتوره

تـه د پـلار د زړه قـوت وې، تـه د ورور د بـازو زور وې
تــه د خــور د زړه تســل وې ای د مــور د زړه ټکــوره

ستا واړه ماشـومان ژاړي خپـل خواخـوږی پلارجـان غـواړي
پـر مېرمنــې دې مـاتم دی اور پـرې اوري لـه هـر لـوره

د ژونـدون بـاغ تـه دې راغلـه څـه بـې وختـه خزانونـه
ستا د هیلو کاسه مرگ کړه تـورو خـاورو کـې نسـکوره

خوینديې وروڼه دې دردمن سوه ستا په غم بانـدې غمجـن سـوه
مـور دې هـم پـه غـم غمجنـه ارامـي يـې ولاړه نـوره

د ژونـد سـتونزو کړاونـو سـتړی کـړی و سـتومان دی
خپله غېږ کې یې دمه کړه ځمکې خـدای و روی تـه گـوره

احمدشاه درنه لوگی سم ستا تر قبر دې واری سم
ستا بېلتون راباندې زور سو ځکه راغلم سـتا تـر گـوره

غم دې غر د کوه قاف سو زمـا پـه زړه کـې نـه ځـايږي
(محبوبي) دې کړه غمجنه خوشـحالي يـې ولاړه نـوره

د غفلت خوب

راځـــئ وکـــړو لـــه خپـــل ځانـــه تپوســـونه
جـــاروو د چـــا لپـــاره خپــــل سرونـــــه

غلـــيمان ولـــې دوســـتان راتـــه ښـــکاريږي
د غلـــيم لمــــن کـــې اچـــوو ځانونـــــه

د وطـــن د مـــور لمـــن پـــه وينـــو سره ســـوه
پـــــه لمـــــن کـــــې سره وژني اولادونــــــه

دا پـــه وينـــو کـــې چـــې لغـــړي د چـــا سر دی
ولـــې وژنـــو خپلـــې خوينـــدې او خپـــل ورونــــه

دلتــــه اور د نفــــاقونو چــــا بــــل کــــړی
څـــوک مـــو اخلـــي پـــر سرو بانـــدې باجونـــه

ولـــې ولـــې لا تـــر څـــو بـــه نـــه پـــوهيږو
د دښـــمن او د دوســـت نـــه کـــړو توپيرونـــه

پـــلار نيکونـــه مـــو د خپـــل وخـــت ميـــړني وو

مــاتول یــې د دښــمن قــوي فوجونــه

مـوږ میـراث د پـلار نیکونـو پـر بـل پلـورو
زیـــاتوو خپلـــې کلـــدارې ډالرونـــه

یـو کفـن سره بـه ځـو لـه دې دنیـا نـه
خـو پرېــږدو خپلـو بچـو تـه پېغورونـه

دا څه ژوند چې ځان مو خپل واک یې د بل
دی
د پـــردو پـــه اشـــاره کـــوو مزلونـــه

پـه رڼـو سـترګو ویـده لکـه تصـویر یـو
نـه منـزل راتـه معلـوم نـه هدفونـه

غلـیم مـا پـه تـا او تـا بیـا پـه مـا وژني
خـــړوي اوبـــه او نیســـې خپـــل کبونـــه

مـوږ واحـد ملـت تقسـیم پـر ملیتـو کـړ
رانـــه هېـــر ســـوه د نیکونـــو وصـــیتونه

خپل وجود مو په خپل لاس ذرې ذرې کړ
غلیمانـــو تـــه مـــو ورکـــړه فرصـــتونه

ولـې هســې ســوې بــې قــدره زمــوږ وينــې
ولـې هســې شـان وړيـا سـوه سره لعلونـه

ولــې رحــم پــه يتـيم او كونـډو نــه كـړو
له تور كاڼو څخه سخت سوه زمـوږ زړونـه

نور د خدای(ج) لپاره خوب د غفلت پرېږدئ
د نهضــت پــر لــوري واخلــئ قدمونــه

لـه لېمـو څـه كـړئ پـردې د جهـل لـرې
لاس كــې واخلــئ د پــوهنې مشــعلونه

د غرض لاسونه لنډ كړئ لـه خپـل ملكـه
وطــن ســاتئ او ابــاد كــړئ اولســونه

د وحــدت پــه تــوره وركــړئ و غلــيم تــه
ســخت وژونكــي او مرگــوني گوزارونــه

(محبوبي) وايي واكمن پر خپل ملت سـئ
يــو ملــت ســئ سره يــو كـړئ مليتونـه